

*REAL LIFE STORY:
IN EEN PLEEGGEZIN*

*ERVARINGEN VAN
EEN KIND:
LEVEN MET HET SYN-
DROOM VAN USHER*

*PRAKTIJK:
ERVARINGEN VAN PAPPERS*

**MAXIMALE KORTING
OP JE STUDIEBOEKEN?**

**BESTEL DAN NU BIJ
BOEKENSERVICE
UTRECHT!**

**VOOR ALLE OPLEIDINGEN
AAN DE FACULTEIT SOCIALE
WETENSCHAPPEN!**

**BOEKENSERVICE UTRECHT
WORDT GEORGANISEERD
DOOR STUDIEVERENGINEN**

WWW.BOEKENSERVICEUTRECHT.NL

Lieve PAPpers,

Na drie maanden brainstormen, googelen, documentaires kijken en interviews afnemen is het zover: jullie hebben de eerste uitgave van de PAPeras 2015-2016 in je handen of op het scherm voor je neus! Dit jaar is de PAPeras in een ander jasje gestoken. Nog steeds een groen jasje, zodat er niet hele bossen gekapt hoeven te worden voor dit tijdschrift, maar ook een pedagogisch jasje. Toen ik begin dit jaar werd gevraagd als voorzitter van de PAPerascie heb ik geen moment getwijfeld. Het zou namelijk een pedagogisch vakblad worden. We willen aansluiten bij de interesses van alle PAPleden en een tijdschrift zijn waar jullie inspiratie uit kunnen halen, een praktijkplatform zijn en vooral veel studie-inhoudelijke informatie geven.

We hopen dat jullie veel hebben aan de informatie in deze bijzondere eerste uitgave van de PAPeras. Mocht je aanvullingen hebben, of zou je voor de volgende uitgave ook een stukje willen schrijven, stuur dan een mailtje naar paperascie@gmail.com en wie weet staat jouw artikel/idee er volgende uitgave ook in!

Heel veel leesplezier namens de hele PAPerascie!

Liefs,
Sanne Dirkse
Voorzitter PAPerascie 2015-2016

Colofon

De PAPeras is een uitgave van Studievereniging PAP. Dit verenigingsblad verschijnt drie keer per jaar en wordt (per mail) verzonden aan alle leden van PAP, medewerkers van de opleiding Pedagogische Wetenschappen en zusterverenigingen van PAP.

Adresgegevens

Langeveldgebouw, kamer F1.08
Heidelberglaan 1
3584 CS Utrecht
Telefoon: 030-2534885
E-mail: info@svpap.nl
Website: www.svpap.nl

Bestuur 2015-2016

Eva Bassa – Voorzitter
Marthe van de Koppel – Secretaris
Ruud Vaanholt – Penningmeester
Marja Erisman – Vice-voorzitter
Esmée Rouvoet – Coördinator Studie-inhoudelijk
Anne Fleur van der Ent – Coördinator Ontspanning
Saline Goedegebuure – Coördinator PR

Redactie

Sanne Dirkse, Saline Goedegebuure, Brenda Renes, Myrthe Overbeek, Anika Meijer, Roëlle Boonstra, Linsey Manten & Illa Carrion Braakman.

Vormgeving

Saline Goedegebuure

Aan deze uitgave werkten mee

Rosa Dams, Annemieke de Vries, Hanneke Vingerling, Esther de Graaff, Joelle en haar ouders, Chiel Brouwer, Daniëlle Dirkse, Wendy Born, Ruud Vaanholt, Esther Oerlemans, Rianne Westerhof & Katrien Laane

Druk

Oplage: 300 stuks
Drukwerk: Repro Service Universiteit Utrecht
Adverteren: sponsoring.svpap@gmail.com (Ruud Vaanholt)

Ben je verhuisd of gestopt met je studie?

Geef dit dan door aan het PAPbestuur door een e-mail te sturen naar info@svpap.nl. Op die manier blijft de ledenlijst up-to-date.
Heb je je studie afgerond? Dan is er de mogelijkheid om als alumnilid betrokken te blijven bij jouw studievereniging. Stuur een e-mail naar info@svpap.nl voor meer informatie over onze alumnivereniging!

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of overgenomen zonder vooraf schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright 2015-2016, Studievereniging PAP

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Inhoudsopgave	4
Wist je dat...	5
Real-life story: Leven in een pleeggezin	6
Real-life story: Pleegzorg deel 2	10
MOV: Sportbeleid	11
Hoe vind ik een baan?	13
Blog van een ouder	15
Leven met het syndroom van Usher	17
Het syndroom van Usher	23
Mediapagina	25
Gastrecensie	27
Opgroeien tussen twee culturen	29
Blog van een ouder	31
Praktijkervaring van Ruud Vaanholt	33
Docenten over.... Transitie Jeugdzorg	35
Sociale media is niet het echte leven	37
Mediaopvoeding voor ukkies	40
Wat is de OpleidingsAdviesCommissie?	42
Studiekeuze	44
JJI Eikenstein	46
OpvoedParty met Katrien Laane	48
Praten zonder geluid	50
Wilhelmina Kinderziekenhuis	52
Oppastips	54
PAPpuzzel	56
Quiz: Hoe groot is de kans dat jij autisme hebt?	57
Kruiswoordpuzzel	58

10.

13.

17.

Wist je dat...

Door: Illa Carrión Braakman

- ... meer dan de helft van de kinderen de liefde voor hun broer of zus nooit uitspreekt?
- ... **één op de tien leraren op school wordt gepest door leerlingen?**
- ... ruim 15% van de leerlingen die pesten zelf ook gepest worden?
- ... *gezinnen met vier kinderen het gelukkigste zijn, maar dat ouders met vier dochters daarentegen ook weer aangeven het meeste moeite te hebben met de opvoeding?*
- ... 8% van de ouderparen met minderjarige kinderen nog steeds onder de laagste inkomensgrens leeft?
- ... **het aantal uniek geregistreerde minderjarige verdachten vanaf 2005 met ruim 50% afnam?**
- ... door het regelmatig veranderen van de klassenopstelling de relaties tussen schoolkinderen aanzienlijk wordt verbeterd en veelal haat verandert naar vriendschap?
- ... bijna 17% van de ouders zich incompetent voelt als opvoeder?
- ... *12% van de ouders ontevreden is over de relatie met hun kind?*
- ... rapportcijfer voor hun eigen leven geven?
Gemiddeld geven leerlingen op de basisschool hun leven een 8,2 en middelbare scholieren een 7,6.

Inzicht in uithuisplaatsing en leven in een pleeggezin

Door: Anika Meijer

Van leven in een warm gezin naar uithuisplaatsing: Roos* (19) heeft het meegemaakt. Inmiddels studeert ze en woont ze op zichzelf, maar daar zijn enkele chaotische jaren aan vooraf gegaan. In dit interview vertelt ze haar eerlijke verhaal, wat voor ons als toekomstige pedagogen een mooi inzicht geeft in hoe een jongere zo'n lastige tijd kan ervaren.

Hoe verliep de uithuisplaatsing?

"Ik heb een opvoeding gehad waarin het christendom heel belangrijk was, maar mijn ouders zijn nooit erg strikt geweest. Toen ik echter 14 was en een relatie met mijn vriend kreeg, werden onze christelijke normen en waarden ineens vreselijk belangrijk en werd vooral mijn vader erg streng. Mijn vader begon me te beschuldigen dat ik alles bij elkaar loog. Hij vertrouwde me absoluut niet. Wanneer ik thuis kwam van school hing er een ongemakkelijke stilte en praatte mijn vader alleen tegen me als er iets te vragen of te weten viel over iets gerelateerd aan mijn vriend. Ik mocht niet meer naar vrienden toe, mijn internet kabel werd regelmatig verwijderd, mijn telefoon was eigenlijk permanent ingenomen en zo nu en dan werden de voordeuren op slot gedaan. Mijn vader was gedurende dit hele jaar werkloos, dus hij was heel vaak thuis. De enige momenten dat ik me vrij voelde was als ik naar school moest, maar als ik niet snel naar huis kwam dan werd ik weer van allerlei dingen beschuldigd. Ik kon dus ook geen tijd doorbrengen met mijn vrienden. Ik kreeg de indruk dat het voor mijn vrienden niet leuk was omdat ik alleen maar narigheid meemaakte, dus echt gezellig samen iets doen zat er niet in.

Op een gegeven moment braken mijn ouders in op mijn Facebook. Ze kopieerden de chatgeschiedenis van mij en mijn vriend en hebben daar al hun interpretaties op losgelaten. Facebook was heel lang de enige manier waarop ik met hem kon communiceren, dus al onze frustraties en mijn verdriet heb ik daar met hem besproken. Mijn vriend was vaak boos en vol onbegrip naar mijn vader toe, dus er stonden niet altijd hele vriendelijke uitspraken. Mijn ouders hebben mijn vriend na aanleiding van deze chatberichten en andere bijkomstigheden aangegeven bij de politie. Hij heeft geen straf gekregen omdat hij niets verkeerd had gedaan. Omdat uit ons verhaal bleek dat thuis wonen mijn ontwikkeling op veel fronten belemmerde, heeft de politie een zorgmelding gedaan bij Bureau Jeugdzorg. Kort voordat dit gebeurde hadden we de zoveelste ruzie gehad thuis, dus heb ik uiteindelijk besloten om zelf Bureau Jeugdzorg te bellen."

Hoe verliep de uithuisplaatsing?

“Het uit huis plaatsen verliep erg moeizaam omdat er geen sprake was van geweld, alcoholisme of verwaarlozing. Tijdens dit traject mocht ik nergens heen, moest ik allerlei gesprekken voeren met jeugdzorg om te zorgen dat ze eindelijk begrepen dat het voor mij geen optie was om thuis te blijven wonen en mocht ik niet mee op studiereis van school omdat ik naar een rechtszaak moest zodat ik naar een crisisopvang mocht. Op de dag dat de rechter toestemming gaf voor uithuisplaatsing werd ik gebeld dat er een plekje vrij was bij een crisisopvang in de buurt. Binnen een half uur was ik weg en kon ik mijn nieuwe kamer betrekken. Een crisisopvang is een woonplek voor jongeren tot en met 18 waar je heen voor maximaal 3 maanden kunt als je direct uit huis moet, maar nog niet meteen door kunt naar een pleeggezin of een zelfstandigheidstraining. Gelukkig mocht ik al na een maand naar een pleeggezin. Toen ik bij hen kwam wonen was ik net 16. Helaas mocht ik daar maar een jaartje wonen omdat zij een crisispleeggezin zijn. In de tussentijd ben ik naar een zelfstandigheidstraining gegaan, want ik hoopte dat ik naar een ander pleeggezin kon. Uiteindelijk bood een gezin dat ik zelf kende aan om mij voor een jaar in huis te nemen: dan zou ik mijn examen hebben gehaald en 18 zijn, dus een jaar was precies genoeg.”

Hoe heb je het ervaren om in een pleeggezin te verblijven? “Het was ontzettend fijn. Zelf heb ik altijd, voor de problemen begonnen, een hele warme familie gehad en ben ik gewend om alles met ze te kunnen bespreken. Ik moest me wel aanpassen, maar mijn dankbaarheid was groot dus ik deed mijn best. Beide gezinnen luisterden heel goed naar me. Wat me opviel was dat ze heel sterk luisterden naar wat ik belangrijk vond wat betreft het contact met mijn ouders. Ze namen het voor me op en deden heel erg hun best om goed advies te geven over wat ik het beste kon doen.

Ondanks dat het hele fijne plekken waren om te verblijven, was het wel een hele moeilijke periode voor me. Toen ik niet meer thuis woonde groeide het besef van wat me nou eigenlijk allemaal overkomen was. Ik houd van mijn ouders maar ze willen nog steeds niet toegeven dat ze mij (en mijn vriend) heel erg beschadigd hebben met alle beschuldigingen en het sociale isolement waarin ze mij drukten. Inmiddels kan ik hier mee omgaan, maar toen alle herinneringen nog vers waren ben ik ongeveer een jaar in een depressie gekomen. Het was moeilijk om er grip op te krijgen, maar halverwege het jaar dat ik in het tweede pleeggezin woonde lukte dit eindelijk. Dit was te danken aan een heel warm gezin met een pleegmoeder die ontzettend goed advies gaf en me tegelijkertijd ook heel goed ondersteunde om te kijken naar de toekomst en hoe ik met school moest omgaan (het was tenslotte het examenjaar).”

Wat zijn je ervaringen met de hulpverlening? Met wat voor hulp ben je in aanraking gekomen?

“Over het algemeen ben ik heel tevreden over de hulpverlening. In het hele

traject ben ik met veel hulpverleners in aanraking gekomen die allemaal een eigen functie hadden. Ik had een voogd, een pleegzorg begeleider, er waren mensen op de crisisopvang en de zelfstandigheidstraining, en natuurlijk mijn pleegouders zelf. Ik vond dat de voogd haar werk erg goed deed. Ik kon haar bijna altijd bereiken als er iets aan de hand was en ze vond mijn mening over zaken het allerbelangrijkste. Hier was ik ontzettend blij mee, want wat begin je in je eentje als 15-jarige puber tegen je ouders als zij allerlei dingen over jou en je vriend beweren? Ik voelde me erg machteloos en ik was bang dat ik niets kon bereiken. Ik mocht van de voogd zelf bepalen of ik toe was aan contact met mijn ouders of niet. Dit klinkt misschien vanzelfsprekend, maar als je nog jong bent kunnen er afspraken gemaakt worden over hoe vaak je elkaar nog ziet en mijn ouders drongen heel erg aan dat ze dit wilden. De voogd stond achter mij en gaf me daarmee het gevoel dat ik eindelijk een beetje grip kreeg op hoe ik wilde dat mijn leven eruit zou zien.

De rest van de hulpverleners deden gewoon hun werk, hen vond ik niet heel bijzonder. Je merkt dat je meer een nummer bent dan een uniek persoon, maar dat snap ik wel. Het is niet dat ze onpersoonlijk of oppervlakkig zijn, maar het voelt een beetje uit-het-boekje-achtig. Het lijkt me ook moeilijk om één en de juiste houding aan te nemen, want alle jongeren die ik tegengekomen ben in het traject zijn heel verschillend.”

Je hebt wel je examens gehaald in de lastige periode. Hoe heb je dat gedaan?

“Toen ik in het vijfde jaar van VWO zat heb ik een vrij grote achterstand opgelopen, omdat ik net in een pleeggezin woonde en eindelijk alles kon verwerken. Ik voelde me soms alleen, ondanks dat ik wel mensen om me heen had, en ik kon me moeilijk concentreren. Ik vond de stof niet heel moeilijk, maar omdat school maar een heel kleine zorg was voor me in verhouding tot alles wat er gebeurde haalde ik alles maar net. Gelukkig was dat in het examenjaar anders: toen begon ik me veel beter te voelen en werd ik goed aan het werk gezet wanneer mijn eigen discipline me in de steek liet. Het was voor mij een heel spannend jaar, want als ik het niet zou halen had ik het jaar over moeten doen. Dat zou hebben betekend dat ik niet meer in een pleeggezin kon wonen (want Bureau Jeugdzorg stopt als je 18 bent) maar ook geen inkomen zou hebben omdat ik nog een scholier zou zijn. Gelukkig ben ik toch geslaagd! Hierna ben ik in Groningen gaan studeren en woon ik bij mijn vriend en twee andere huisgenoten.”

Hoe kijk je nu op de periode terug? Heb je er vooral een negatief of positief gevoel aan over gehouden?

“Voor mij is de periode nog niet helemaal afgesloten omdat ik mijn ouders nu al bijna twee jaar niet gesproken heb. Toch is het wel een mijlpaal voor me om op mezelf te wonen. Sinds dit hele traject begon heb ik op een vrij onnatuurlijke manier zo snel mogelijk volwassen willen zijn. Ik heb nog steeds het gevoel dat ik in één keer een sprong heb gemaakt van

14 naar 18. Ik wilde me extra goed gedragen zodat ik mijn ouders geen enkele reden gaf om te zeggen 'zie je wel, we zeiden toch dat...'. Voor mij was op mezelf wonen en voor mezelf verantwoordelijk zijn daarom alles waar ik al zo lang naar verlangde en ik geniet er nog elke dag van. Ik heb geaccepteerd dat de dingen zijn gegaan zoals ze zijn gegaan en dat maakt dat ik alleen maar sterker en zelfstandiger ben geworden dan dat ik zonder deze gebeurtenissen ooit had kunnen zijn. Ik heb met zo veel mensen en situaties te maken gehad in een vrij korte tijd dat ik voor mijn gevoel de wereld en de mensen die haar bewonen nu een stukje beter begrijp. Ik ben daarnaast heel blij dat mijn vriend er altijd voor me is geweest en net zo eigenwijs en vol vertrouwen is gebleven als ik, want dat is ook iets wat we er samen aan over hebben gehouden: elkaar. Ik kan de conclusie trekken dat ik niet blij ben met hoe dit alles is gegaan, want het was heel pijnlijk, maar dat ik wel heel blij ben met de persoon die ik erdoor geworden ben."

Zijn er verder nog dingen die je kwijt wil?

"Ik heb heel veel geluk gehad dat er een pleeggezin was dat mij in huis wilde nemen, want er is een groot tekort aan pleeggezinnen voor jongeren. Ik ben oneindig dankbaar dat er mensen zijn geweest die ik niet eens kende, maar die mij hebben willen verzorgen en ondersteunen toen ik dat nodig had. Vergeet niet dat deze mensen niet alleen een extra kind in huis krijgen, maar dat zij ook alle problemen die het kind heeft er gratis bij krijgen. Vanwege het tekort aan jongeren-gezinnen en mijn eigen positieve ervaringen overweeg ik om later ook een pleegouder te worden als ik daar tijd en ruimte voor kan maken."

*De naam van de geïnterviewde is gefingeerd.

Voor meer informatie over dit onderwerp: www.pleegzorg.nl

Ervaringen van een pleegkind

Door: Rosa Dams

Als baby van 8 maanden kwam ik te wonen in een pleeggezin onder de rook van Utrecht. Als ik de foto's en de verhalen van mijn broers en zus mag geloven was het een groot feest. Het hele gezin kwam mij ophalen bij het kindertehuis. Bij thuiskomst hingen er slingers, mijn stoel was versierd en er was een grote slagroomtaart. Alles stond in het teken van mijn komst.

In de jaren erna groeide ik op in een hecht, liefdevol gezin en werd ik opgenomen in de kerkgemeenschap van het dorp. Mijn eigen jeugdherinneringen beginnen eigenlijk pas vanaf vierjarige leeftijd. Als klein meisje werd ik overal mee naartoe genomen en was ik graag het middelpunt van de belangstelling. Mijn broers en zus namen mij gelukkig graag op sleeptouw. Ik voelde mij direct thuis en vertrouwd.

Toen ik ouder werd vertelden mijn pleegouders leuke uitspraken van vroeger. Een voorbeeld daarvan is dat mijn broertje na 3 maanden verbaasd concludeerde dat ik wel heel bruin was. Kortom, een huidskleur of een bloedband heb je niet nodig om je ergens thuis te voelen. Met trots kan ik zeggen dat ik me gezegend voel dat ik deze familie heb mogen ontmoeten. Vandaar dat ik als ambassadeur heb meegedaan aan de campagne 'Supergewone mensen' van Pleegzorg Nederland en me heb ingezet voor het werven van pleegouders. Ik hoop dat een ieder liefde ervaart in zijn of haar leven, maar vooral dat je in deze wereld mag zijn wie je bent.

Laten we sportief zijn en 'Shake Hands'

Door: Annemieke de Vries

Een aantal weken terug stond ik langs het sportveld naast een vader en zijn 5-jarige zoontje. Deze vader was aan het uitleggen dat de tegenstanders slechteriken waren en de spelers van hun ploeg de goeieriken. Een aantal minuten later rolt de bal langs een aantal ouders verderop, één van de vaders bukt om de bal naar de speler van de tegenstander te rollen, waarop een moeder zegt "Nee, niet doen, hij is niet voor ons!" Het jongetje dat hierbij stond zal naar huis teruggaan met het idee dat er in de sportwereld goeieriken en slechteriken bestaan en dat het goed is om de bal niet terug te spelen als die niet voor jouw team is.

Weinig van jullie zullen bij deze korte anekdotes gelijk denken aan de studie Pedagogiek. Sport is echter wel een heel belangrijk onderdeel van de pedagogiek. Het overgrote deel van de bevolking is op dit moment actief in de sportwereld, het is voor kinderen een tweede thuis en heeft dus een belangrijke invloed op de ontwikkeling van kinderen. Op dit moment wordt er vaak alleen maar gekeken naar de tactische en technische kwaliteiten van een trainer of coach. Zoals hiervoor gezegd, worden kinderen eigenlijk ook opgevoed op het sportveld door hun trainer of coach. Zijn hun pedagogische kwaliteiten dan niet minstens zo belangrijk? De kennis en vaardigheden die opgedaan worden tijdens de studie Pedagogiek kunnen van grote waarde zijn binnen de sportwereld. Er wordt dan ook hard gewerkt aan een beter pedagogisch klimaat op de sportverenigingen, denk hierbij maar aan de campagne 'Samen naar een Veiliger Sportklimaat'. Met dit programma worden vele positieve aspecten aan het sporten toegevoegd zoals de 'Shake Hands' voor de wedstrijd. Het blijkt echter dat een veilig sportklimaat enkel en alleen op de sportvereniging niet genoeg is. Een veilig sportklimaat moet ook ondersteund worden door de gemeente en moet ook op scholen aanwezig zijn. Er moet dus gewerkt worden aan een interdisciplinaire aanpak om een 'Veilig Sportklimaat' voor alle kinderen te creëren. Als kinderen bijvoorbeeld op school een onveilig sportklimaat ervaren zullen zij niet snel naar een sportvereniging gaan om daar te sporten. Sporten heeft dan een negatieve associatie door eerdere ervaringen. Dit is jammer, omdat het nou juist zo belangrijk is voor de ontwikkeling van kinderen om te sporten.

Hierboven staat in een notendop beschreven waarom Pedagogiek nou eigenlijk belangrijk is in de sport, namelijk om kinderen een veilige omgeving te bieden voor hun ontwikkeling.

PRAKTIJKERVARINGEN OPDOEN? VRIJWILLIGERSWERK BIJ HANDJEHELPEN

MAATJE GEZOCHT!

EN GEVONDEN?

Een meisje met Downsyndroom leren fietsen, een jongetje met autisme helpen bij het maken van vriendjes of een blinde jongvolwassene een OV-training geven. Als vrijwilliger bij Handjehelpen doe je praktijkervaring op in het werken met kinderen en volwassenen met een beperking. Dat sluit perfect aan bij je studie pedagogische wetenschappen en is een waardevolle aanvulling op je CV.

Handjehelpen koppelt al 35 jaar vrijwilligers en stagiaires aan kinderen en volwassenen met een beperking, die een steuntje in de rug nodig hebben. We houden rekening met jouw wensen wat betreft beschikbaarheid en locatie, maar ook wat betreft de problematiek waarmee je te maken krijgt en de leeftijd waarmee je het liefst zou werken. Daarnaast krijg je ondersteuning en begeleiding van de regiocoördinator.

Zou je ook wel vrijwilligerswerk willen doen? Neem dan contact op met Handjehelpen voor een vrijblijvend kennismakingsgesprek. Via www.handjehelpen.nl of telefoon 030-2632950.

**HANDJE
HELPEN**

PALLAS ATHENEDREEF 12
3561 PE UTRECHT
030-263 29 50

WWW.HANDJEHELPEN.NL

Gouden tips voor het vinden van een baan

Door: Linsey Manten

Hanneke Vingerling is nu bijna klaar met haar Master Orthopedagogiek. Zodra ze die gehaald heeft, moet ze de banenmarkt op. Zij is een van de weinige (bijna) afgestudeerden die een baan aangeboden heeft gekregen. Waarom? Omdat zij een enorme, indrukwekkende CV heeft.

Ervaring

Om te beginnen wilde ik weten wat ze allemaal heeft gedaan. Het is een enorme waslijst van stages, baantjes, opleidingen in binnen- en buitenland. Hier komt het op neer: Hanneke heeft haar Vwo-diploma behaald waarna ze naar de Pabo in Amsterdam is gegaan. Tussendoor heeft ze in Ghana vrijwilligerswerk gedaan bij een weeshuis en op een school. Op de Pabo moest ze elk half jaar een andere stage lopen. In de tweede helft van haar studie heeft ze in Indonesië stage gelopen in groep 5 van een basisschool met internationaal georiënteerd onderwijs. Vlak daarna heeft ze stage gelopen bij een basisschool in de slechtste wijk van Amsterdam om in op te groeien.

Nadat ze haar opleiding had afgerond is ze de pre-master pedagogische wetenschappen gaan doen. In die tijd heeft ze veel baantjes gehad. Ze heeft opgepast op een kind met autisme, gewerkt bij een organisatie die kinderfeestjes verzorgt (dit deed ze ook toen ze nog op de Pabo zat) en bij de organisatie Inzowijs, waar ze begeleiding gaf in de zelfredzaamheid van kinderen en werkte aan hele basale doelen met kinderen met autisme en verstandelijke beperkingen.

Op dit moment loopt ze twee dagen per week stage bij een psychologie praktijk waar ze veelal bezig is met het diagnosticeren en behandelen van kinderen met stoornissen en leerproblemen. Daarnaast werkt ze twee dagen op de basisschool in Amsterdam waar ze eerder stage heeft gelopen: ze geeft daar les aan groep 7 en geeft leesbegeleiding. Het kleine beetje tijd dat ze nog over houdt, wordt besteed aan studeren en socializen.

Gouden tips

Terwijl Hanneke mij alles vertelde, dacht ik bij mijzelf: “Hoe kom ik ook aan zo’n fantastische CV?” Volgens Hanneke is het geheim dat je veel moet doen in je studententijd en dat je ambitieus en betrokken moet

zijn. Wanneer jij actief bent binnen bijvoorbeeld jouw studievereniging, dan zal een werkgever al snel door hebben dat jij gemotiveerd bent en je graag voor dingen inzet. Natuurlijk is het nog mooier als je binnen je toekomstige werkveld werk weet te vinden. Je zal met beide methodes vele contacten opbouwen binnen de pedagogische kringen en daarmee creëer je referenties. en contacten.

Lukt het niet om een betaalde baan te vinden? Ga dan vrijwilligerswerk doen! Er zijn vele organisaties die gemotiveerde studenten willen hebben. Denk aan de kindervakantieweek, Happycamps (zomerkampen voor gehandicapte kinderen), zwarte piet spelen, etc. Hiermee doe je ook veel ervaring op en werk je aan je contacten.

Wanneer je aan het zoeken bent, moet je in je achterhoofd houden dat je het best op verschillende vlakken ervaring op kan doen. Denk aan één op één kinderen begeleiden of groepen begeleiden. Wat ook belangrijk is om te weten: oppassen telt eigenlijk niet als werk ervaring voor op je CV. Naast dat je werkt met 'gewone' kinderen, ben je ook veel minder creatief bezig en is er niet goed na te gaan of je daadwerkelijk heb opgepast. Natuurlijk doe je wel veel relevante ervaring op. Je zou het oppassen het best kunnen combineren met andere baantjes.

Het aller belangrijkste is nog wel: begin nu! Wacht niet tot je studie bijna voorbij is. Dan is het erg lastig om nog een mooie CV in elkaar te zetten voor je een echte baan moet gaan zoeken!

Schuilen

Door: Esther de Graaff

Mijn zoon slaapt in een tentje. Een bedtent. Het past precies om zijn matras, en geeft hem een geborgen gevoel. Hij vindt het fijn als ik er even bij kom. Gewoon, overdag, even samen zitten. De rits doet hij dicht. Hij fladdert blij met zijn handen. "Mama ook!" "Tent!" En als ik zeg "Gezellig hè?" gilt hij het uit van enthousiasme. Het is heerlijk om hem zo blij te zien, en te voelen dat hij het fijn vindt met mij zo dichtbij. Zo heel erg 'samen', in zijn tentje. Schuilen voor alles daarbuiten. De toekomst, de zorgen, de gevaren.

Hooguit tien minuten, dan is hij het weer zat. Hij is onrustig. Rits open, en weg is hij. "Schoenen aan?" "Fiets?" "Eten?"

Mijn zoon van negen, die door zijn autisme en verstandelijke beperking afhankelijk in het leven staat, en altijd zal staan.

Afhankelijk van de

zorg van anderen. Een stoere, knappe jongen. Een grappige, innemende jongen. Maar met het gedrag van een peuter.

Met veel liefde zorg ik voor hem. Logisch, hij is mijn kind. Ik ben zijn moeder. Zijn mantelzorger, schijnt.

Zó afhankelijk

Mantelzorgers kiezen er niet voor om te gaan zorgen: het overkomt hen, omdat ze een emotionele band hebben met degene die zorg nodig heeft. Mantelzorgers zorgen soms 24 uur per dag, kunnen hier niet zomaar mee stoppen. Ik vind het een beetje raar om mezelf 'mantelzorger' te noemen. Ik ben gewoon moeder. Wel heel intensief moeder. En ik raak er langzaam van doordrongen dat dat niet minder intensief gaat worden. Steeds meer en steeds harder zal ik in de bres moeten springen voor mijn kind. Samen met mijn man, gelukkig. En met heel veel steun en begrip van mensen om ons heen. Maar uiteindelijk zijn we zó ontzettend afhankelijk. Zo kwetsbaar. Je kunt zomaar te horen krijgen dat zorg stopt, of verandert. Lijkt het net 'op de rit', komt er een telefoontje dat een deel van de begeleiding zal stoppen omdat de gemeente het contract ontbindt met de betreffende instantie. Hoe dit verder gaat weet ik nog niet, omdat het niet eenvoudig is om iemand te bereiken die zou kunnen helpen. Afwachten moeten we.

Zo'n voorval staat symbool voor onze kwetsbaarheid. Ik besef dat we de

hulp hard nodig hebben, en het proces van leren loslaten noodzakelijk is. En ik wil er zo graag op kunnen vertrouwen dat er altijd wel geld en ruimte en liefdevol personeel blijft zodat de zorg (deels) kan worden overgenomen. Maar de berichten van andere ouders, van zorgverleners, vanuit de politiek... De veranderende wetgeving, nog meer bezuinigingen... Soms is het moeilijk om er rustig onder te blijven.

Wachlijsten

Ik hoor van zorgboerderijen die zomaar moeten sluiten. De consequenties die dat heeft, voor al die gezinnen... Ik hoor van ouders die dringend hulp nodig hebben bij de zorg voor hun kinderen, maar geen gehoor vinden in hun gemeente of bij een indicatieorgaan. Er zijn veel kinderen voor wie geen plek om te wonen of te logeren is, of de wachlijsten zijn ellenlang, terwijl het thuis ook niet meer gaat. Ik hoor van ouders die eindelijk de stap zetten en om hulp aankloppen bij de jeugd-ggz en dan te horen krijgen dat ze op een wachtlijst van minstens acht weken komen. Ouders die grote financiële problemen hebben ten gevolge van de eigen bijdrage of medicatiekosten voor hun kind. Zorgen om de zorg...

Onzekere toekomst

Wordt er goed gezorgd voor kwetsbare kinderen? Hoe ziet hun toekomst eruit? Is er oog voor hen en hun ouders die het soms niet meer zien zitten? Zal er altijd iemand zijn om mijn zoon eten te geven, te kleden, te knuffelen? Ook als ik het even niet kan? Niet meer kan?

Het woord 'mantelzorger' schetst wel een herkenbaar beeld. Een grote mantel die ik om mijn kind wil slaan. En dan samen schuilen en niet teveel nadenken. Gewoon gezellig samen, veilig in een tentje.

Leven met het syndroom van Usher

Door: Myrthe Overbeek

Joelle is een meisje van 15 jaar en heeft het syndroom van Usher. Ze is met dit syndroom geboren, maar pas later in haar kindertijd werd dit bekend. Uiteindelijk kreeg ze de diagnose Syndroom van Usher type 1. Joelle zit in de vierde klas van het vmbo tgl (theoretisch gemengde leerweg) in een Mavo-Xtra klas op een reguliere middelbare school. In dit interview zullen zij en haar ouders meer vertellen over het syndroom, haar dagelijks leven en de rol van hulpverlening zowel nu als in het verleden.

Hoe oud was jij toen je merkte dat jij iets anders hebt dan andere kinderen?

“Ik merkte dat toen ik vijf jaar was en in groep drie zat. Ik zat namelijk al vanaf dat ik drie jaar was op een doven/slechthorende school en toen ik vijf jaar was ging ik één dag per week naar een reguliere basisschool voor sociale contacten. Daar merkte ik dus dat de kinderen geen gehoorapparaat hadden en geen gebarentaal konden.”

Hoe leg jij uit aan leeftijdsgenoten over het syndroom van Usher? Wat vertel je ze?

“Ik vertel ze dat ik een oogziekte heb die ervoor zorgt dat ik een kokervisie heb en dat ik ook doof werd, maar dat ik wel een implantaat heb die er juist voor zorgt dat ik gewoon normaal kan horen. En dat het Usher heet zoals die beroemde zanger. Van mijn ambulante begeleiders krijg ik ook van die brilletjes die kinderen/volwassenen kunnen laten zien hoe ik de wereld door mijn ogen zie.”

Hoe ziet jouw leven er uit ten opzichte van leeftijdsgenoten?

“Het grootste verschil is dat ik meer afhankelijk ben van andere mensen dan mijn leeftijdsgenoten. Ook dat ik altijd moet nadenken voordat ik iets ga doen, bijvoorbeeld als ik naar een vriendin ga. Dan moet ik er voor zorgen dat ik voor het donker thuis ben of dat ik me laat ophalen als het later wordt. Daardoor is het ook moeilijker om spontaan iets af te spreken.”

Wat vind je het vervelendst aan het syndroom en waarom?

“De nachtblindheid, ik zou nooit zelfstandig op een fiets of scooter door het donker kunnen rijden om naar een feestje te gaan of op visite of gewoon rondrijden. Ik zal altijd met het openbaar vervoer moeten, lopen met de stok of iemand moet mij brengen. Het liefst zou ik willen dat het altijd zomer is, want dan is het langer licht en kan ik er ook langer zelfstandig op uit.”

Ervaar je ook voordelen aan het hebben van het Syndroom van Usher?

“Ja, dat er veel mensen zijn die me willen helpen als ik iets moeilijk vind, zoals wanneer ik in de Arena ben om een wedstrijd van Ajax bij te wonen. Dan helpen de beveiligers van de arena mij altijd de weg te vinden tussen die menigte en krijg ik voorrang. Daarnaast kan ik als ik last heb van lawaai, of als ik me op een toets wil concentreren mijn C.I *Cochlear implantaat* uit doen zodat ik er geen last van heb. Verder zijn er niet echt voordelen, er zijn juist meer nadelen.”

Naast zicht en gehoor problemen komen ook evenwichtsproblemen voor bij Usher type 1, heb jij hier ook problemen mee?

“Ja, mijn evenwichtsorgaan werkt ook niet. Ik merk dit vooral in de gangen van de school, het is altijd druk en iedereen loopt dicht op elkaar en best langzaam dus dat is vervelend want dan ga ik wankelend lopen. Hoe sneller ik loop hoe makkelijker ik mijzelf overeind kan houden, want ik doe namelijk alles met mijn spieren omdat mijn evenwichtsorgaan stuk is. In het donker is eigenlijk hetzelfde verhaal. Ik durf niet goed mijn stappen te zetten omdat ik bang ben om tegen iets aan te lopen. Daarom ga ik dus best langzaam lopen en vind ik het fijner als er iemand is die ik aan de arm kan vasthouden. Want die ziet het wel goed in het donker en zo weet ik zeker dat ik nergens tegenaan knal. Wanneer ik snel rondjes draai wordt ik niet duizelig en dat is wel fijn in attracties bijvoorbeeld en ik moet altijd lachen als iemand anders dan wel duizelig wordt. Toen ik nog turnde was het heel moeilijk om op de balk te lopen. Dit koste altijd heel veel tijd en energie om de oefening goed te kunnen doen.”

Bij welke dingen heb je soms hulp nodig, van wie krijg je allemaal hulp en hoe ervaar je die hulp?

“Ik heb vooral hulp nodig bij het communiceren in drukke omgevingen en bij mensen die onduidelijk praten. Hierbij krijg ik vooral hulp van mijn ouders en Paulina en Desiree (klasgenootjes). Dat vind ik wel fijn, en meestal begrijpen Paulina en Desiree het allebei met één blik van mij, wanneer ik het niet kan volgen bijvoorbeeld. Als het om begeleiden

in het donker gaat zijn het mijn broer Liam en mijn ouders die mij het meest helpen. Met Liam is het vooral vaak een grappig drama om ergens te komen, haha!

Verder helpt op school het Expertisepunt mij. Het Expertisepunt geeft extra hulp en begeleiding. Als je hulp nodig hebt bij het organiseren van je huiswerk, bij dingen die even minder goed gaan of bij pesten dan kan het Expertisepunt je helpen. Samen met jou, je ouders en je mentor wordt bekeken welke hulp jij precies nodig hebt en hoe lang. Binnen het Expertisepunt werken enkele leerkrachten samen, die leerlingen in hun dagelijkse schoolgang begeleiden. Zij zijn dagelijks op een vaste plek in de school aanwezig waardoor jij, maar ook docenten en je ouders, daar voor hulp terecht kunnen. Het Expertisepunt helpt mij vooral als ik ergens mee zit op school en als ik bepaalde toetsen heb met veel tekst. Dan lezen ze het vaak voor en dat kost minder energie voor mij dan wanneer ik het zelf allemaal moet lezen. Daarnaast helpen de ambulante begeleiders mij met het bedenken van oplossingen als we tegen een nieuw probleem aan lopen en ook hebben we met iedereen (de mentor, ouders, het Expertisepunt en de ambulante begeleiders) drie keer per jaar een groot overleg om te evalueren hoe het ervoor staat met mij.”

Welke tip heb je aan de studenten die later in hun werk misschien wel te maken krijgen met iemand met het syndroom van Usher? Wat moeten ze zeker wel of niet doen?

“Deze vraag kan ik alleen voor mijzelf beantwoorden. Het liefst word ik als een normaal persoon behandeld en niet vertroeteld. Maar er moet ook niet te makkelijk over gedacht worden. Grapjes over mijn handicap kan ik niet tegen en zelf maak ik die grapjes ook niet. Dit is natuurlijk voor iedereen verschillend, maar zo denk ik erover.”

Interview met de ouders van Joelle

Hoe en wanneer ontdekten jullie dat er iets aan de hand was met Joelle?

“Toen Joelle zes maanden oud was begonnen wij te merken dat ze niet meer goed op geluiden reageerde. Maar omdat ze als baby van twee weken hersenvliesontsteking heeft gehad gingen wij en de dokters ervan uit dat ze daarom doof was geworden. Ze heeft toen ze net twee jaar was haar eerste Cochleair implantaat gekregen en toen ze zes was haar tweede implantaat. Dit was in een proefproject om te kijken of bilateraal (tweezijdig) horen verbetering zou brengen ten opzichte van kinderen die maar éénzijdig geïmplanteerd zijn.”

“Rond haar 9e verjaardag merkten wij dat Joelle zichtproblemen begon te krijgen. Ze struikelde bijvoorbeeld over onze hond en liep tegen kastdeurtjes aan. We dachten eerst dat dit onhandigheid was, maar toen ze lichtflitsen zag en soms geen licht aan de ogen kon verdragen zijn we naar de dokter gegaan. Hij kwam er achter dat Joelle een beperkt gezichtsveld had en ze stuurden ons door naar de oogarts in Apeldoorn. Die merkte al gauw dat er toch iets meer aan de hand was en stuurde ons door naar het Radboud ziekenhuis in Nijmegen. In het Radboud werd geconstateerd dat ze het Retinitis Pigmentosa had: dit is afbraak van het

netvlies, wat resulteert in kokervisie.

In het ziekenhuis hebben ze nog meer testen gedaan en daar hoorden we ook voor het eerst dat haar gezichtsveld beperking en haar doofheid het gevolg konden zijn van het syndroom van Usher. Daar volgden nog wat testen en erfelijkheidsonderzoeken op en toen kregen we de definitieve diagnose te horen: dat ze het syndroom van Usher heeft, type 1. “

Hoe ervaren jullie de hulp van hulpverlening/professionals, zowel aan het begin als nu?

“De hulpverlening toen ze twee weken oud was en hersenvliesontsteking had was goed. Omdat Joelle niet gelijk doof was vielen we eerst weer terug onder de begeleiding van het consultatiebureau. Wel hadden we de controles in het ziekenhuis. Toen wij doorkregen dat Joelle niet reageerde op geluiden (ze was toen ongeveer zes maanden oud) vond het consultatiebureau dat ik, een overbezorgde moeder was. Er was totaal geen begrip voor ons verhaal. Op het moment dat Joelle bijna één jaar was werd ik wel zo boos op de mensen van het consultatiebureau dat ik er naartoe ben gegaan en gezegd heb dat ik niet eerder weg ging tot ze het zouden uitzoeken. Toen hebben ze een afspraak ingepland voor een hoortest. Dat was meer om mij gerust te stellen, want volgens hen hoorde Joelle prima.”

“De hoortest werd gedaan en de mevrouw die de test afnam zei gelijk al dat Joelle helemaal niet reageerde en volgens haar niet hoorde. Daarom werden we doorverwezen naar de KNO arts. Op de eerste afspraak bij de KNO arts werd ons meteen al gezegd dat het wel eens te maken kon hebben met haar hersenvliesontsteking. Natuurlijk volgden er testen en moesten er buisjes in haar oren. Dit alles gaf geen verbetering aan haar gehoor. Toen besloot de KNO arts ons door te verwijzen naar Nijmegen, want daar is een arts die implantaten kan plaatsen bij doven kinderen. Vanaf de KNO arts zijn wij eigenlijk heel goed geholpen en ook goed begrepen door de artsen. We kregen binnen drie weken al een oproep vanuit het Radboud ziekenhuis en toen kwam het in een stroomversnelling.”

“Al wachtend op de uitkomst van testen of ze geopereerd kon worden kregen we elke week iemand van de gezinsbegeleiding voor dove kinderen aan huis. Dit was een logopediste die Joelle en ons de eerste gebaren leerden. Verder werden er informatie avonden voor familie en vrienden gehouden waarop zij dan ook een kleine gebarencursus volgden. Joelle ging ook naar een speciale peutergroep voor doven en slecht horenden. Als de kinderen op de peutergroep zaten kreeg je als ouder ook les in gebaren, en kon je met andere ouders praten over wat er allemaal gebeurde en wat er ons te wachten stond. Daarnaast kregen wij als ouders een cursus gebarentaal. We werden goed opgevangen en begeleid.

Wij hebben zelf ook veel tijd en energie gestoken in het oefenen met Joelle, zowel in het leren van gebaren als het oefenen met haar uitspraak wanneer ze kon horen. Er werd thuis doorgegaan met wat Joelle leerde van de hulpverlening mede daardoor kan Joelle zich nu redden op een “normale” school. Wij hebben gemerkt dat wanneer de ouders niet zelf

oefenden met hun kind, maar het alleen overlieten aan de logopediste, hun kinderen nu toch minder goed konden spreken.

Toen we merkten dat het gezichtsveld van Joelle minder werd gingen we weer naar Nijmegen en daar gingen de onderzoeken wederom in een sneltreinvaart. Ook de hulpverlening die daarna volgden in onder andere Joelle bewust maken over hoe ze de wereld in moet kijken met haar kokerzicht was super. Ze kwamen weer bij ons thuis om met Joelle te gaan lopen met haar blindenstok net zolang tot ze er genoeg vertrouwen in had om het zelf te doen. Daarnaast kreeg ze computer training en typles. Er waren ook speciale dagen voor kinderen met zichtproblemen waar Joelle heen kon zodat ze ook met andere lotgenoten kon praten over hoe het bij hen ging.

Wij als ouders zijn super blij met de hulpverlening die wij gehad hebben. Voor het gehoor kregen we hulp via Kentalis en voor het zicht via Visio.”

“Zelfs nu heeft Joelle nog twee ambulante begeleidsters, één van Kentalis en één van Visio. Deze twee vrouwen overleggen ook veel samen om te zien hoe zij Joelle het beste kunnen helpen en ondersteunen. Wij als ouders zijn daar erg tevreden over. Zij zorgen er ook voor dat ze op de school waar Joelle nu zit genoeg informatie krijgen om Joelle te begeleiden.”

In hoeverre en hoe heeft het syndroom het leven van jullie als ouders veranderd?

“Dit heeft ons leven wel veranderd. Doordat Joelle niet zelfstandig deel kan nemen aan het verkeer moeten wij haar veel wegbrengen en ophalen, zodat ze een zo normaal mogelijk leven kan leiden en niet in een isolement raakt. Toen ze klein was moesten we natuurlijk ook heel veel voor onderzoeken naar het ziekenhuis en toen ze haar eerste cochlear implantaat kreeg hebben we ook heel veel trainingen gehad om haar te leren praten. Ikzelf (moeder) ben de eerste jaren thuis gebleven om Joelle een zo goed mogelijke start te geven. Wij moesten als ouders hierbij niet uit het oog verliezen dat ons andere kind (Liam, 16) ook “de aandacht krijgt die hij verdient”. Je bent snel geneigd om je gehandicapte kind meer aandacht te geven dan je andere kind en dat is iets waar je goed voor op moet passen. Hier was ik als moeder heel erg mee bezig en als ik er nu op terugkijk of aan Liam vraag, hebben we dat toch goed gedaan. Hij heeft net als Joelle zijn speciale momenten met ons alleen gehad. Wij wilden er alles aan doen om Joelle en Liam een goede start te geven.

Ik (moeder) heb wel gemerkt dat ik mijzelf vaak op de laatste plaats zette. Eerst kwamen de kinderen en mijn man, en daarna pas ik. Dit is iets waar je zelf moet achter komen, dat het ook niet goed is voor jezelf. Door alles wat wij nu de laatste 15 jaar hebben meegemaakt weet ik wel dat je toch moet genieten van elk moment dat je samen hebt en dat je als ouders een veel hechtere band met elkaar krijgt. Tenminste, als je er samen voor gaat. Hoe moeilijk het ook is: de band wordt wel hechter.”

Aangezien het syndroom van Usher erfelijk is, komt het meer voor bij jullie in de familie?

“Wij als ouders zijn allebei drager van het gen en Joelle heeft van ons

beide het gen gekregen. Daarom heeft zij deze ziekte en Liam niet. Hij zal waarschijnlijk wel drager zijn van het gen. Bij ons in de familie heeft niemand het syndroom van Usher.”

Kijken jullie naar de toekomst en zo ja, hoe zien jullie die voor je, zowel voor Joelle als voor jullie zelf?

“De toekomst is nog onzeker, dus je kunt niet echt rekening houden met wat komen gaat. Je moet het nemen zoals het komt en er dan op reageren en je kunt geen lange termijn plannings maken. Het belangrijkste is dat Joelle zich concentreert op de dingen die ze nog wel kan en niet op wat ze niet kan of niet meer zal kunnen. Natuurlijk kijken we wel wat naar de toekomst en heeft Joelle ook wel dromen over wat ze wil worden en wat ze allemaal wil gaan doen, maar niet alles wat ze wil zal kunnen. We weten zeker dat Joelle het wel gaat redden. Ze is een echte doorzetter en heeft ook best wel hoge ambities. Ze heeft toevallig net een loopbaan onderzoek gehad om te kijken wat ze met haar handicaps voor werk zou kunnen doen. We wachten nog af wat daar uit gaat komen. Wij zelf maken niet echt veel toekomst plannen. We zien wel hoe het gaat.”

Welke tip zouden jullie willen geven aan toekomstig professionals die misschien te maken krijgen met het syndroom van Usher?

“Onderschat niet hoeveel moeite het kost voor kinderen met Usher om de dagelijkse schoolse activiteiten te doen. Dit vergt veel energie van hen. Hoe verder ze in hun opleiding komen, hoe meer energie het kost. Joelle zou ook niet snel zelf aangeven dat ze ergens geen energie meer voor heeft omdat ze niet als buitenbeentje gezien wil worden, maar jij als hulpverlener moet dat wel weten en het niet onderschatten. Dit zijn wel dingen die je misschien niet in je opleiding kunt leren: dit leer je namelijk niet uit een boekje, dit is ervaring. Ook moet je dit werk met passie willen doen, want anders kun je het niet overbrengen op de kinderen. Als je er zelf niet goed in gelooft, komt dit ook niet over bij de kinderen of hun ouders. Dus ga er dan ook helemaal voor!”

Het syndroom van Usher

Het syndroom van Usher is een erfelijke aandoening van de ogen en het gehoor. Door Usher ontstaan slechthorendheid of doofheid, en slechtziendheid of blindheid. De oorzaak is een verandering in het erfelijk materiaal.

De meest duidelijke kenmerken van het syndroom van Usher zijn gehoorverlies en retinitis pigmentosa. Retinitis pigmentosa is een aandoening van het netvlies van het oog. Soms heeft iemand met Usher ook evenwichtsproblemen.

Het syndroom van Usher komt na schatting voor bij ongeveer 600 mensen in Nederland.

Diagnose

Het syndroom van Usher kan worden vermoed op grond van bovenstaande kenmerken. De diagnose wordt gesteld met oogonderzoek, gehooronderzoek en onderzoek van het evenwicht. De diagnose kan niet altijd worden bevestigd met genetisch onderzoek.

Behandeling

Het syndroom van Usher is niet te genezen. Hulpmiddelen als een loep, vergroting op de computer, geleidehond en/of taststok en gehoorapparaten kunnen uitkomst bieden. Soms kan een cochleair implantaat helpen. Dit is een elektronisch toestel dat aan zeer slechthorende en dove mensen de mogelijkheid biedt weer iets te horen.

Het implantaat bestaat uit een dun siliconen snoertje dat operatief wordt ingebracht in het slakkenhuis. Aan het uiteinde van het snoertje bevindt zich een serie minuscule elektroden. Het geluidssignaal wordt door de uitwendige processor via de magnetische spoel doorgegeven naar het inwendige deel, waar het via de elektroden de gehoorzenuw op verschillende plaatsen elektrisch stimuleert. De elektroden worden in de eerste maanden

herhaaldelijk opnieuw afgesteld voor het beste luisterresultaat. Verder kunnen speciale onderwijsprogramma's helpen.

Drie typen

Het syndroom van Usher wordt momenteel onderscheiden in drie verschillende typen. In onderstaande tabel zijn de verschillen tussen de drie typen overzichtelijk aangegeven. Voor alle typen geldt dat nachtblindheid samengaat met een progressieve vorm van kokervisie.

Type/Syndroom	Type 1	Type 2	Type 3
Horen	Volledig doof aan beide oren vanaf de geboorte.	Gemiddeld tot ernstig gehoorverlies vanaf de geboorte.	Normaal bij de geboorte maar daarna geleidelijk verlies.
Zien	Nachtblind vanaf ongeveer 10 jaar oud. Op den duur verdwijnt het zicht helemaal.	Nachtblind en slechtziend vanaf de puberteit.	Varieert; nachtblind en af name van het gezichtsvermogen vanaf de puberteit.
Evenwicht	Evenwichtsproblemen vanaf de geboorte.	Normaal evenwicht.	Normaal evenwicht maar vaak problemen op latere leeftijd.

Kijk tip:

Programma: "Je zal het maar hebben"

Datum: zo 7 feb 2010

Via: www.npo.nl

**Informatie verkregen via www.viso.org www.stichtinghoormij.nl en www.doof.nl*

Mediapagina

Door: Brenda Renes

Documentaires en films

Er zijn ontzettend veel documentaires en films met pedagogische onderwerpen. Elke keer geven we een paar tips over interessante documentaires. Voor ieder wat wils!

Fish Tank

Een film over de vijftienjarige Mia die opgroeit in een achterstandswijk van Londen. Ze woont hier samen met haar moeder en zusje. Mia zit continue in de problemen. Ze wordt geschorst op school en heeft veel ruzie met haar moeder en vrienden. Het enige wat Mia een beetje op de been houdt is haar grote passie: dansen. Als de moeder van Mia op een dag met een man thuis komt verandert er een hoop. De man belooft Mia meer liefde in het gezin te brengen, de manier waarop hij dit doet is echter verre van gebruikelijk. Een interessant verhaal over een meisje die op een extreme manier op zoek is naar haar identiteit en zich ondanks de vele tegenslagen toch staande weet te houden.

Sterke Kanten: kinderen met autisme

Een documentaire over vier verschillende gezinnen met een kind met autisme. Deze keer worden niet de dingen die autistische kinderen niet kunnen belicht maar juist de dingen die ze wel kunnen, de sterke kanten. Ook cultureel gezien een interessante documentaire omdat gezinnen met verschillende etnische achtergronden hun verhaal vertellen.

Ik neem gewoon mijn speelgoed mee

Een documentaire over de vierjarige Remy. De moeder van Remy kan haar drukke, opstandige en onhandelbare zoontje niet langer opvoeden en kiest ervoor om Remy uit huis te laten plaatsen. Een lange zwerftocht langs verschillende instanties begint voor Remy. Het is een wat verouderde documentaire maar zeker niet minder interessant voor pedagogen in opleiding, en het bewust worden van het belang van goede opvang en begeleiding voor kinderen zoals Remy.

Social media

Pedactueel
Pedagogiek in de actualiteit

Facebook:

Like Pedactueel. Een pagina die je op de hoogte houdt van de actualiteiten op het gebied van pedagogiek.

Like Meester Bart. Voor alledaagse verhalen van een docent Engels op een middelbare school. Weet op vele manieren grappige en/of ontroerende verhalen uit zijn dagelijkse werkzaamheden te vertellen.

Like Omdenken. Een pagina die je tot nadenken doet zetten. Vaak leuke quotes van kinderen die de soms lastige wereld van volwassenen een stuk luchtiger bekijken.

Pinterest:

Misschien nog niet bij iedereen bekend: de app 'Pinterest'. Super leuke app waarmee mensen van over de hele wereld hun visuele ideeën delen. Erg fijn voor tijdens saaie hoorcolleges. Van handige schoonmaaktips tot de laatste mode, tatoeages en kookrecepten, het is er allemaal terug te vinden. En natuurlijk ontbreekt de categorie kinderen niet!

Gastrecensie over 'Extremely Loud & Incredibly Close'

Door: Chiel Brouwer

Extremely Loud & Incredibly Close (2011) is een film gebaseerd op het gelijknamige boek van Jonathan Safran Foer uit 2005 die werd genomineerd voor twee Oscars. Het verhaal wordt verteld door Oskar Schell (Thomas Horn), de zoon van Thomas en Linda Schell (Tom Hanks en Sandra Bullock).

Oskar vertelt hoe zijn vader omkwam bij de aanslagen van 9/11. Pas een jaar later vindt hij de moed om diens kast weer te bekijken. Tijdens zijn speurtocht vindt hij een envelop met een sleutel er in, op de envelop staat "black". Oskar, een jongen waar een pedagoog nog eens een mooie diagnose op los zou kunnen laten, houdt van speurtochten en heeft gevoel voor cijfers. Daarom besluit hij 216 adressen in New York af te lopen opzoek naar die ene uit 427 "Blacks" die hem kan helpen aan het slot waarop de sleutel past. Zo wordt Oskars verhaal een verhaal over één jongen en twee speurtochten, al komt hij daar zelf pas maanden later achter. Het wordt een verhaal over drie verloren vaders, vier beschadigde familieleden, vijf New Yorkse wijken en zes gemiste oproepen. Maar meer nog gaat het over acht minuten. Acht minuten waarin de wereld nog licht en warm zou zijn wanneer de zon al was geëxplodeerd.

DE BESTE TENTAMENTRAININGEN!
KIJK OP BIJLESACADEMIE.NL/TRAININGEN
VOOR MEER INFORMATIE

VOOR AL JE SAMENVATTINGEN!
KIJK OP JOHO.NL VOOR MEER INFORMATIE

Opgroeien tussen twee culturen

Door: Sanne Dirkse

Daniëlle en Waldo zijn in 2010 verhuisd van het mooie Utrecht naar Corfu, een Grieks eiland. Zij woonden er voorheen al een paar maanden per jaar omdat zij als reisleiders werkten voor fiets- en wandelvakanties. Vijf jaar geleden hebben zij dit bedrijf overgekocht en zijn ze permanent in Griekenland gaan wonen, samen met hun twee kinderen. Stella is ondertussen 3 jaar en Louka is 7 jaar. Ze zijn opgegroeid met Nederlandse ouders in een Griekse cultuur. Voor ons als (ortho)pedagogen natuurlijk hartstikke interessant. Tijd voor een interview!

Zou je het verschil tussen de cultuur van Nederland en Griekenland kunnen uitleggen?

“De volgende dingen komen in me op. Ten eerste heeft de Grieks Orthodoxe Kerk nog invloed in alle dagelijkse dingen. Op alle openbare basisscholen beginnen ze bijvoorbeeld elke dag met een gebed. Ten tweede zijn kinderen heel belangrijk en worden ze op handen gedragen. Soms heb je het idee dat niets teveel is voor de kleinen...Beste kleren, mooiste speelgoed, zelf als de familie geen geld meer heeft. Tweedehands spullen/kleren kunnen echt niet. Dit heeft ook weer met het derde punt te maken, namelijk het grote belang van aanzien: Hoe mensen in het dorp, je omgeving over je denken. Dat uit zich in er altijd netjes uit proberen te zien en je huis en tuin super opgeruimd hebben. Ten vierde geldt hier nog de ouderwetse man-vrouw taakverdeling: man werkt, rijdt auto, gaat naar café en kijkt voetbal – vrouw zorgt voor kinderen, doet het huishouden etc.”

Hoe zie je dit verschil terug in de opvoeding?

“Bijna alle kinderen worden Grieks Orthodox opgevoed en men gaat er van uit dat alle kinderen de kerk met bijbehorende gebruiken kennen. Een strenge opvoeding waarbij kinderen netjes moeten zijn en luisteren naar wat papa zegt is de norm. Mama is minder belangrijk. Die is thuis voor het huishouden, koken, boodschappen etc.”

Hoe zie je dit verschil terug op school?

“Dit verschil tussen culturen zie je op school terug in het bidden elke dag, de pater van het dorp die aan het begin van het schooljaar en op belangrijke dagen de school en kinderen zegent en de mis op het schoolplein opdraagt. Maar ook schoolkinderen die op belangrijke

feestdagen netjes gekleed naar school komen (meisjes met lakschoentjes etc).”

Hoe verschillen Nederlandse kinderen van Griekse kinderen?

“Het grootste verschil is misschien wel dat Griekse kinderen verbaal meer herrie maken. Ze gillen meer, harder, vaker. De omgang is ook ruiger onder kinderen. Op schoolplein worden onderling vaak klappen uitgedeeld.”

Hoe voed jij je kinderen op, Nederlands of Grieks? En hoe ga je om met de beide culturen?

“Nederlands met een beetje Griekse slag. Ik probeer kinderen uitleg te geven, bij te staan als er een duidelijk verschil is of als ze ergens tegenaan lopen. Ook gaan de kinderen naar de Nederlandse school (www.stichtingnob.nl) zodat ze leren lezen en schrijven, maar ook daar is aandacht voor de Nederlandse cultuur. We vieren bijvoorbeeld het Sinterklaasfeest en Koningsdag elk jaar.”

Hoe ervaar je de tweetaligheid van je kinderen?

“Ze zijn drietalig, namelijk Nederlands, Griek en Engles. Dit ervaar ik al iets positiefs. Het geeft ze kansen.”

Heeft het verhuizen naar het buitenland invloed gehad op hun ontwikkeling en zo ja hoe?

“Tuurlijk. Louka zei het eerste jaar op het kinderdagverblijf in Nederland niets. Hij was stil, maar dat zit ook in het jongetje. Maar we zien/zagen Louka en Stella meer sinds we hier wonen. We nemen ze mee naar werk en zien ze dus opgroeien. Terwijl de eerste jaren van Louka hij vier dagen op het kinderdagverblijf was en we weinig mee kregen.”

Hoe ervaren je kinderen zelf het leven tussen de twee culturen?

“Ze weten niet beter. Soms merkt Louka op dat we anders zijn met bijvoorbeeld eten, drinken en het laat op blijven van de kinderen.”

Welke moeilijkheden heb je ervaren met je kinderen door het cultuurverschil of de verhuizing?

“Het is moeilijker om vriendjes maken. Kinderen mogen op school minder zelfstandig knutselen en verven. Dat is namelijk heel gevaarlijk, een schaar of lijm of verf (haha, maar Louka vindt dit erg jammer).”

Zie je verschil tussen Louka en Stella?

“Stella kent leven in Nederland niet. Louka wel. Hij zegt dat hij later weer in Nederland gaat wonen om bijvoorbeeld te studeren.”

Als PAPERascie leek het ons interessant om de opvoeding vanuit een bijzonder perspectief voor jullie te belichten. Daarom zoeken we voor iedere uitgave contact met een ouder die, telkens vanuit een andere invalshoek, voor ons wil beschrijven hoe voor hem of haar de opvoeding eruit ziet. Voor deze PAPERas heeft Wendy Born een stuk geschreven over het hoe en waarom van haar Christelijke opvoedwijze.

Christelijk opvoeden: hoe en waarom?

Door: Wendy Born, moeder en blogger

“Je hebt vast wel eens ouders meegemaakt die zich totaal onbewust leken van het gedrag van hun jonge kinderen en ze gewoon hun gang lieten gaan. Het opvoeden van kinderen is ook geen gemakkelijke taak. Veel (jonge) ouders weten gewoon niet hoe ze kinderen moeten opvoeden en wat ze juist wel of niet moeten doen. Wanneer alles goed lijkt te gaan, lijkt het de mooiste baan. Niets geeft zoveel voldoening en niets is zo stimulerend maar – eerlijk is eerlijk – soms kan het ook de pijnlijkste baan zijn. Soms is niets zo uitputtend en niets zo slopend.

Dit heeft mij er steeds meer van overtuigd hoe nodig het is dat we de taak van de opvoeding in Bijbels licht moeten leren zien. Het ‘geheim’ van een christelijke opvoeding is namelijk dat we ons als ouders realiseren dat we het niet allemaal alleen hoeven en kunnen doen maar dat we hulp zoeken bij de deskundigste Ouder aller tijden - onze hemelse Vader. Hij heeft ons Zijn Woord gegeven waar duidelijke richtlijnen in staan voor het opvoeden van onze kinderen. Het is daarnaast bemoedigend om te weten dat het uiteindelijk Gods kinderen zijn en dat Hij hen lief heeft en voor hen zorgen wil. Als ouders hebben wij hen maar een korte periode ‘onder onze hoede’ op aarde.

Wanneer we als ouders en opvoeders onze kinderen een christelijke opvoeding willen geven, is het allereerst belangrijk om onszelf af te vragen wat we willen dat onze kinderen leren, onthouden en meenemen voor de rest van hun leven. De Bijbel is hierin de belangrijkste leidraad want het is goed om Bijbelse waarheden ook te verbinden met het dagelijks leven en te kijken of het de kinderen ook helpt in hun relatie met de Here Jezus.

Er is veel te zeggen over dit onderwerp maar ik wil een aantal basisdingen doorgeven die belangrijk zijn voor een Bijbelse opvoeding.

- Onderwijs je kinderen dagelijks uit het Woord van God en bid voor en mét hen.
- Begin al op jonge leeftijd met het (voor)lezen van een eenvoudige kinderbijbel. Het is goed om, als ze wat ouder worden, hen zelf te laten lezen en met elkaar erover in gesprek te gaan.
- Wees zoals je wilt dat je kinderen zullen zijn. Wees zelf een voorbeeld,

leef de Bijbelse waarheden zelf voor en wees ook bereid toe te geven als er iets verkeerd ging. Kinderen zullen daarvan leren.

- Win het hart van je kinderen door tijd met hen door te brengen.
- Houd onvoorwaardelijk van je kinderen!

Tot slot nog een nadenkertje:

De allereerste jaren in het leven van een kind zijn zeer kostbaar! Ze vormen het fundament voor het hele verdere leven. Charles Spurgeon, de beroemde 'prins der predikers', was daar ook van overtuigd. Op een dag kwam een vader met de volgende vraag bij hem: 'Dominee, wanneer moet ik beginnen met de godsdienstige opvoeding van onze zoon?' Hij vroeg: 'Hoe oud is hij?' 'Vier jaar', was zijn antwoord, waarop Spurgeon zei: 'Ga gauw naar huis, u hebt de belangrijkste jaren van zijn leven verloren'.

Als we klei willen vormen dan moeten we niet wachten tot het hard is. Zo is het ook met kinderen. Als ze jong zijn, zijn ze zo zacht dat we een onuitwisbare indruk op hun leven kunnen maken. Daarom is het goed die kostbare jaren van ons kind niet voorbij laten gaan en hen te vertellen van de liefde van de Here Jezus."

Praktijkervaring van Ruud Vaanholt

Door: Saline Goedegebuure

Kan je jezelf even voorstellen?

Mijn naam is Ruud, ik ben 21 jaar en zit nu in m'n derdejaar van de opleiding. Zelf woon ik al een aantal jaar in Utrecht, in de volkse wijk Ondiep.

Wat voor baantje heb je?

Ik werk bij een orthopedagogische praktijk waarbij ik jongeren begeleidt. Meestal zijn dit jongeren met een autismeverwante stoornis die zich in de puberteit bevinden. Bij de start van de begeleiding wordt een plan van aanpak opgesteld. Vaak heeft dit plan betrekking op de bevordering van zelfstandigheid, de zelfredzaamheid, het herkennen van eigen gevoelens en het erkennen van beperkingen en krachten van de jongere. Door de praktijk waarvoor ik werk is een methode ontwikkeld: 'Pubermind'. Deze methode pas ik ook toe in mijn begeleiding. Door middel van het spelen van het spel Pubermind, wordt de drempel verlaagd om te praten over de puberteit en alles wat daarbij komt kijken. De jongere krijgt zo meer zelfinzicht en snapt welke ontwikkelingen komen kijken bij de puberteit. Zo weet bijvoorbeeld een jongen met autisme door middel van het spelen van Pubermind, dat er niet echt haar in z'n keel groeit, maar dat de term 'de baard in keel' duidt op de verlaging in toonhoogte van zijn eigen stem.

Hoe ben je aan dit baantje gekomen?

Ik ben aan dit baantje gekomen via een oud-bestuurslid van PAP. In mijn eerste jaar van de opleiding sprak hij me aan en vertelde dat zijn werkgeefster op zoek was naar een nieuwe begeleider van jongeren. Hoewel ik mezelf nog niet competent genoeg voelde om al daadwerkelijk in het pedagogisch werkveld aan de slag te gaan, heb ik toch gesolliciteerd.

Wat vind je het leukst aan dit baantje?

Het leuke aan mijn bijbaantje vind ik dat het meer verdieping geeft dan alleen de theorie en kennis die je aangeboden krijgt op de universiteit. Door middel van de praktijkervaring neem ik voor mijn gevoel de theoretisch aangeboden kennis makkelijker op omdat ik veel voorbeelden van mijn bijbaan naar voren kan halen en de theorie hieraan kan koppelen.

Wat ik ook erg fijn vind, is het sociale contact dat ik heb tijdens mijn werk. Ik sta natuurlijk in contact met de jongere zelf, maar ik evalueer bijvoorbeeld ook met ouders, waarbij de vooruitgangen of struikelblokken van de jongere worden besproken.

Wat is er minder leuk aan/wat zijn uitdagingen?

Wat minder leuk is aan een mijn bijbaantje is dat je enigzins flexibel moet zijn. Natuurlijk verdien je het liefst zo veel mogelijk bij om lekker de student uit te kunnen hangen. Bij mij is dit niet altijd mogelijk. De begeleiding beslaat vaak maar een deel van de dag en mijn uren zijn verspreid over een aantal dagen van de week. Ik kan bijvoorbeeld niet een werkdag maken van 8 uur, wetende dat ik de rest van de week niet meer aan de slag hoef. Daarnaast is 'weerstand' ook iets wat ik soms lastig vind om mee om te gaan. Wanneer de jongere zich 'in de weerstand bevindt', is het vaak best moeilijk diegene hier weer uit te halen. Op vergaderingen met het team komt dit puntje vaak aan bod en proberen we door middel van rollenspellen motiverende gesprekstechnieken toe te passen om de jongere uit deze weerstand te halen.

Wat leer je van je bijbaantje?

Tijdens m'n werkzaamheden doe je veel gespreksvaardigheden op, zoals ze aan bod komen in de cursussen Klinische Vaardigheden I en II (2 vakken uit het tweede jaar). Ook leer je goed te observeren. Door het observeren van de jongeren, denk bijvoorbeeld aan lichamelijke handelingen of bepaalde uitspraken, kom je veel te weten over hoe de jongere denkt of handelt en of de jongere zich comfortabel voelt in de begeleiding. Daarnaast vind ik het erg leuk dat ik merk hoe belangrijk de invloed is van het tonen van empathie. Door middel van jezelf verplaatsen in een ander, en dit laten zien, en het tonen van begrip, merk ik dat het contact met de jongere erg fijn verloopt en dat hij/zij je sneller in vertrouwen neemt. Dat is natuurlijk weer van invloed op de begeleiding.

Heb je tips voor andere studenten om ook zo'n baantje te vinden?

Zoals je natuurlijk al vaak te horen krijgt, is netwerken een goede manier om aan een baantje te komen. Hier ben ik het zelf ook mee eens. Door veel contacten op te doen met mensen die iets betekenen in het werkveld waarin jij ook aan de slag wilt, vergroot je de kans om tegen een soortgelijk baantje aan te lopen. Ik denk dat het heel afhankelijk is van de richting waarin je verder wilt, hoe je dit netwerken het best kunt doen. Wil je graag het onderzoek in? Kijk of je iets kan betekenen voor een Promovendus of wordt studentassistent. Wil je na je studie iets gaan betekenen voor kinderen met een etnische minderheid? Kijk dan of je iets kan betekenen voor bijvoorbeeld het Asielzoekerscentrum bij jou in de buurt. Het is vaak makkelijk om aan werk te komen als oppas, maar vraag jezelf goed af of dit ook relevant is voor het werk wat je later wilt doen en of je hiermee aan je CV werkt. Veel toekomstige werkgevers hechten belang aan een goed CV, het is in mijn ogen dan ook nooit vroeg genoeg hier mee te beginnen!

Docenten over....

Transitie Jeugdzorg

Door: Illa Carrión Braakman

Vanaf 1 januari 2015 is er een nieuwe regeling in werking getreden met betrekking tot de uitvoering van de jeugdzorg. De gehele organisatie van de jeugdzorg is nu de verantwoordelijkheid van de gemeenten. Door deze transitie zou de zorg voor de jeugd herkenbaar, dichtbij en minder bureaucratisch moeten worden. Hoe mooi dit ook allemaal klinkt, zal de realiteit net zo mooi zijn? Wij vroegen Esther Oerlemans (MSc). naar haar mening over deze kwestie.

Esther Oerlemans heeft haar bachelor Psychologie behaald in Tilburg. Vervolgens heeft ze een master Kinder- en Jeugdpsychologie gedaan waarna ze besloot om er nog een master Jeugdstudies achteraan te plakken in Utrecht.

Ondertussen heeft ze als psycholoog gewerkt in de diagnostiek, vooral met adolescenten. Bovendien heeft ze als orthopedagoog gewerkt met kinderen met leerproblemen.

Hoe zou de Transitie Jeugdzorg de organisatie van de jeugdzorg precies kunnen verbeteren?

“Door de Transitie Jeugdzorg moet het makkelijker worden om de zorg te regelen. Dat is het idee. Juiste zorg krijgen zou makkelijker moeten; de organisatie van de zorg wordt namelijk beter gecentreerd binnen de gemeente zelf. Een kind gaat niet langer van instantie naar instantie, maar er wordt betere zorg geregeld vanuit één punt die over alle gebieden van de zorg gaat. Hierdoor staat het kind meer centraal en zullen kinderen hopelijk zo snel mogelijk de juiste hulp krijgen.”

Zijn er ook heikelpunten die ervoor kunnen zorgen dat het nieuwe systeem misschien toch niet helemaal zal werken zoals gehoopt?

“Ik heb zelf gemerkt vanuit mijn stagebegeleiding dat er in de aanloop naar de nieuwe regeling veel onrust speelde over of alles wel wordt vergoed. Men wist niet of cliënten hierdoor nog wel behouden konden worden. Bovendien moet de gemeente nu zorg inkopen, en de vraag is dan nog maar of je er bij zit als praktijkhouder. De Transitie Jeugdzorg heeft dus al enige stress opgeleverd in het werkveld en zou voor nog meer stress kunnen zorgen.

Bovendien moeten kleinere gemeenten samen zorg verlenen, terwijl

grotere gemeenten dit zelfstandig kunnen doen. De samenwerking binnen de gemeenten moet daarom goed geregeld worden. Binnen de gemeenten wordt samengewerkt in een multidisciplinair team waarin jij als orthopedagoog vaak de professional bent. Met de grote verantwoordelijk waarmee je hierdoor vervolgens belast wordt, moet je wel sterk in je schoenen staan.”

Dus wat is uw uiteindelijke mening over de Transitie Jeugdzorg?

“Ik vind het goed dat ze met de nieuwe regeling dichterbij de mensen proberen te komen. Er wordt meer gekeken naar wat mensen zelf al van huis uit kunnen in plaats van dat er altijd volle specialistische zorg wordt toegepast. Daar sta ik achter, omdat zo de mensen aan wie de hulp wordt gegeven zelf ook meer betrokken worden in hoe deze hulp wordt toegepast, waardoor de zorg efficiënter ingezet kan worden. Ik ben heel benieuwd naar of wat ze voor ogen hadden ook helemaal gaat lukken. Het idee dat ze proberen om meer het netwerk in te zetten en dus meer uit te gaan van de kracht die mensen zelf al in zich hebben is mooi. Dit geldt eveneens voor het idee om het kind meer centraal te stellen, maar of het ook echt helemaal zal werken zal zich nog moeten uitwijzen.

Het moeilijke van inschatten in hoeverre de nieuwe regeling goed zal werken, is vooral dat alle gemeenten nu afzonderlijk de organisatie hebben. Ze zullen deze ook anders invullen. Hierdoor zal de jeugdzorg overal anders ingericht zijn en dus anders verlopen.”

Sociale media is niet het echte leven

Door: Roëlle Boonstra

essenaoneill

FOLLOW

30.1k likes

73w

essenaoneill NOT REAL LIFE - I didn't pay for the dress, took countless photos trying to look hot for Instagram, the formal made me feel incredibly alone. BEHIND THE IMAGE COMING SOON - www.letsbegamechangers.com

view all 1,707 comments

katy_burrows @tristshaw

cupofb @glamourcosmetics_ lol loveeee her for doing this.

andreina.c.r @dannykavrera

considerately @tessholliday

kieralockard read all the captions, was a model and Internet celeb. literally so relatable 😭 @bibihughes @catrinody @zoerossall

laerkekb @nanafklit se hendes videoer læs hendes beskeder, hun har ret

estisarah @ariellazazu @zavi.parkoff look at

♡ Add a comment...

Misschien kende je deze blogger nog niet, maar in de media zal je het vast zijn opgevallen. Essena Oneill, een Australische blogger/instagrammer met een enorme online invloed, gaf haar sociale media accounts op en begon haar eigen website. In haar eigen woorden was ze “over it”, verwijzend naar de grote invloed van sociale media op haar leven.

Oneill, die zelf 19 jaar oud is, benadrukte dat zij verslaafd was aan sociale media sinds ze twaalf jaar oud was. Welke foto's haar het beste uit lieten komen, hoe het leven van anderen mooier was dan haar eigen leven. Allemaal vragen die ze zelf had en die haar hartstikke onzeker maakten. Haar latere eigen succes op sociale media had ze niet verwacht. Ze voelde zich onoverwinnelijk, maar toch ook leeg. Ze kwam erachter dat haar sociale kanalen beelden lieten zien die ze zelf zag als mooi en perfect, terwijl ze eigenlijk allemaal nep of in scène waren gezet. Ze richtte een website op (letsbegamechangers.com) en verwijderde haar YouTube en Instagramfoto's. Haar boodschap? De online wereld is niet echt en kan veel schade aanrichten.

De boodschap van Essena Oneill gaat over haar wereld, waar letterlijk

alles draaide om sociale media, inclusief haar inkomsten. Dit is voor veel meer mensen totaal niet het geval, waardoor de stelligheid van sommige van haar uitspraken minder van toepassing zijn. Toch snijdt ze wel een goed onderwerp aan: in hoeverre wordt de jeugd beïnvloed door sociale media? Evenementen worden gepromoot op Facebook, iedereen deelt hun vakantiefoto's op Instagram en YouTube 'Binge-watching' is voor sommigen een dagelijks ritueel. Toegang tot internet wordt steeds makkelijker en de verschillende soorten sociale media nemen toe. Wat betekent dit voor kinderen en jongeren van deze tijd? Is deze ontwikkeling negatief of kan het ook positief zijn?

Sociale media kunnen het zelfbeeld of wereldbeeld van kinderen en jongeren beïnvloeden door heftige of juist perfecte beelden. Tieners worden beïnvloed door de vele foto's van modellen, it-girls en fashionbloggers en tegelijkertijd hebben ze toegang tot shockerende beelden zoals de oorlog in Syrië en filmpjes die worden opgenomen van aanslagen. Wat zou dit doen met jeugdigen die echt opgroeien met sociale media, en de wereld niet kennen zonder deze hulpmiddelen? Hebben meisjes een vertekend beeld van het perfecte lichaam en jongens een vertekend beeld van de perfecte wereld? Mogen meisjes van tien jaar oud al een Facebook account? Kunnen we kinderen van acht jaar vertrouwen met Instagram en kunnen we ervan uit gaan dat het starten van een YouTube-kanaal op je veertiende een goede ontwikkeling is? Vanaf welke leeftijd mogen kinderen sociale media gebruiken?

Naast de invloed van diverse beelden kan ook de toegankelijkheid tot het internet zelf een gevaar vormen. Rond de zes procent van de Nederlandse jongeren geven aan met enige regelmaat controleproblemen te ervaren met sociale media, die bijvoorbeeld leiden tot problemen in de relatie met de ouders, vrienden, nachtrust of met huiswerk. De aanwezigheid van smartphones, internetverbindingen in zelfs de Albert Heijn en de lokale bibliotheek... Dit zijn allemaal bevorderende factoren tot gebruik van sociale media. Obsessies met perfecte beelden en de tijd die wordt gependend op internet kan al snel leiden tot een patroon. Daarnaast zien jongeren elkaar gebruik maken van sociale media, ben je vreemd als je geen online account hebt en worden getallen van volgers of vrienden (onbewust) vergeleken met elkaar. Ook kent waarschijnlijk iedereen wel het verschijnsel van quasi-online-stalking via Facebook: heeft diegene al een relatie of wat doet diegene voor werk? Dit hoeft niet te betekenen dat jeugdigen een verslaving krijgen, maar deze beschikbaarheid van middelen verhoogt wel die kans. Deze factoren hoeven niemand kwaad te doen, totdat ze de overhand nemen in het leven van een tiener. Dan wordt het gezien als een verslaving.

Tot nu zijn alleen de mogelijke negatieve gevolgen besproken van sociale media, maar heeft sociale media ook positieve kanten? Sociale media bevorderen het delen van momenten met elkaar. Dit kan negatief uitpakken, maar er zitten ook positieve kanten aan. Zo leren kinderen dat er buiten Nederland nog zo veel meer speelt. Daarbij leren ze de

online wereld kennen. In een wereld waar internet en het online-zijn niet meer weg te denken is in het werkveld, is het belangrijk dat tieners kennis maken met nieuwe ontwikkelingen. Het is niet voor niets dat de overheid onder andere online programmeren probeert te promoten onder basisschoolkinderen. Naast de gevaren van de online wereld is het daarom ook belangrijk om voor ogen te houden dat het wel de toekomst is en daarom hier realistisch in te blijven.

Naast voorbereiden voor de toekomst speelt sociale media ook een rol in kunst, wetenschap en wereldvernieuwing. Instagram-accounts vol met mooie foto's of getekende kunstwerken worden massaal gevolgd en ook YouTube-channels met mensen die veganisme promoten of de wereld willen veranderen met positieve filmpjes. Jeugdigen krijgen in deze tijd meer de kans om creatief om te gaan met de wereld waar ze in leven. YouTube kent enorm veel tieners die eigen kanalen beginnen met komische filmpjes of met informerende filmpjes over kleding, make-up of de nieuwste online games, of filmreviews. Daarnaast kun je leren gitaarspelen of yoga doen via YouTube. De wereld ligt aan je voeten: er is toegang tot zo veel informatie dat het ook heel veel nieuwe mogelijkheden biedt. Is dit per sé een negatieve ontwikkeling? Ik geloof van niet, want nu heeft iedereen meer toegang tot informatie. Jeugdigen kunnen elkaar inspireren om het beste uit elkaar te halen.

Kortom, er hangen zowel positieve als negatieve gevolgen aan de komst van sociale media. Wat mij betreft hoeven jeugdigen niet sociale media op te geven, en hoeven wij opvoeders ons niet ernstig zorgen te maken over de ontwikkelingen. Ik denk wel dat opvoeders zelf een leeftijdsgrens moeten trekken bij hun eigen kind. Sociale media beïnvloeden het leven namelijk wel. Naast dat sociale media toegang geven tot heel veel positieve informatie, zit de kans er ook in dat het toegang kan geven tot negatieve informatie. Zelf zat ik vanaf mijn twaalfde op Hyves (ja, ik ben oud) en vanaf mijn tiende op MSN. Ik denk dat ik heel veel heb geleerd van al mijn ervaringen op internet, maar dat er ook zeker valkuilen zijn voor jeugdigen. De vraag is alleen hoe je er goed mee om moet gaan, want voorkomen dat jeugdigen met deze dingen te maken krijgen kan je eigenlijk niet. Laten we er met zijn allen bewust van zijn dat kinderen en tieners ook de neppe en negatieve kanten van sociale media meekrijgen. Laten we ons beseffen dat tieners ook een leven houden buiten het internet. Maar laten we alsjeblieft ook promoten dat kinderen creatieve ideeën kwijt kunnen op internet.

Wat vind jij: is sociale media vooral een gevaar of open deur voor kinderen?

- Let's be gamechangers: <http://www.letsbegamechangers.com>
- Ben jij social-media verslaafd? Kijk op: <http://www.quizlet.nl/quiz/394823/ben-jij-social-media-verslaafd>

Mediaopvoeding voor ukkies

Door: Linsey Manten

Lief hè, je kleine nichtje van twee jaar oud die lachend op een tablet door foto's heen zit te bladeren. Of je oppaskindje van zes die CandyCrush speelt op jouw telefoon. En dat meisje van tien die selfies op haar iPhone zit te maken. Hoe zit dat wanneer je broertje nog even snel Facebook aan het checken is, terwijl de rest allemaal gezellig zit te praten tijdens het avondeten?

Media zijn overal en het lijkt net of kinderen er niet vroeg genoeg mee kunnen beginnen. Daarom is project Digidreumes opgezet. Door dit project leren pedagogisch medewerkers op kinderdagverblijven kinderen vanaf twee jaar hoe ze het best met media om kunnen gaan. Daarnaast wordt er van hen verwacht dat ze ouders kunnen informeren over hoe zij het best hun kind in de mediaopvoeding kunnen begeleiden.

Vele ouders vinden al dat ze voldoende bezig zijn met hun kind te leren hoe ze met media om moeten gaan. Dit is heel goed. Het is echter ook bekend dat ouders hun mediaopvoeding flink zullen aanscherpen wanneer zij van geschikte informatie worden voorzien en hulp krijgen om het mediagebruik van hun kind te ondersteunen. Dat is nu precies waar de kinderopvang een bijdrage aan kan leveren. Pedagogisch medewerkers worden op de hoogte gehouden over de laatste ontwikkelingen van het effect van mediagebruik op dreumesen. Samen met de ouders kan de kinderopvang een goede basis leggen voor het werken aan mediawijsheid.

Het wordt dus de taak van pedagogisch medewerkers om op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen binnen de mediaopvoeding, zodat ze ouders kunnen verwijzen naar websites en verantwoorde apps. Zij moeten ook kunnen inschatten welke media geschikt zijn voor jonge kinderen en hoe ze deze kunnen inzetten zonder dat het mediagebruik de dagindeling gaat overheersen.

Wist je dat?

Sinds 2012 worden er zelfs jaarlijkse Media Ukkie Dagen gehouden met onder andere de verkiezing van de Media Ukkie Award. Deze award gaat uit naar de beste app voor jonge kinderen.

Media Ukkie Dagen

DRESSMECLOTHING.NL

DressMe

Clothing.nl

Voor het leveren, bedrukken en boduren van alle soorten textiel

Voor vragen, opmerkingen, een
vrijblijvende offerte of een afspraak
kunt u contact opnemen met
info@dressmeclothing.nl of
+31 (0)24 3249932

Wat is de OpleidingsAdviesCommissie?

Hoi allemaal!

Wij zijn Anne, Marieke en Tessa en wij zullen dit jaar plaatsnemen in de OpleidingsAdviesCommissie (OAC) van Pedagogische Wetenschappen. Als eerste zullen wij ons even aan jullie voorstellen:

Anne is 20 jaar oud en zit in het derde jaar van de opleiding. Na afgelopen jaar een bestuursjaar te hebben gedaan bij studievereniging

PAP zocht zij iets nieuws om zich voor in te zetten. Door lid te worden van de OAC kan ze bijdragen aan het verbeteren van het onderwijs en zo veel betekenen voor haar medestudenten. Naast haar studie houdt Anne van sporten, goed en lekker eten en als pedagoog in opleiding natuurlijk van kinderen.

Marieke is 19 jaar oud en tweedejaars student. Ze is al vanaf de middelbare school met veel plezier lid van medezeggenschapsraden en klankbordgroepen. Ook in het OAC hoopt ze een bijdrage te kunnen leveren aan het onderwijs. Verder vindt ze haar studie belangrijk, maar is ze ook actief met hardlopen, fitness, gezelligheid en werken.

Tessa is 23 jaar oud en is vorig jaar begonnen aan een nieuwe bachelor. Zij zit nu in haar twee jaar. Omdat zij haar eerste bachelor (bestuurskunde) nog niet helemaal had afgerond, was het vorig jaar een behoorlijk intensief studiejaar. Mede daarom heeft zij extra veel zin om aankomend jaar weer actief te zijn naast haar studie en dit in de vorm van de OAC en de OpleidingsCommissie (OLC). Als lid van de OLC praat Tessa mee in de opleidingscommissie van de FSW over zaken die de faculteit aangaan.

Je zal je wel afvragen wat de OAC eigenlijk doet. De OAC zorgt voor de koppeling tussen de student en de docent. Daarom heten we ook de "Inspraak Pedagogische Wetenschappen". Je kan bij ons terecht met vragen, opmerkingen en ideeën over het onderwijs. Naast het persoonlijke contact met studenten die tegen problemen aanlopen of die gewoon een leuk idee hebben voor verbetering van het onderwijs, zijn wij ook bezig met vergaderen met andere organen van de opleiding Pedagogische Wetenschappen. De OAC bestaat namelijk niet alleen uit studenten, maar ook enthousiaste docenten die meer voor het onderwijs aan de FSW willen betekenen maken hier een deel van uit!

Last but not least zijn we ook verantwoordelijk voor de evaluatie van verschillende cursussen van onze opleiding. Gedurende het jaar zal je ons tegenkomen in jaarvertegenwoordigersbijeenkomsten, colleges en werkgroepen. Daar zullen we jullie mening over een cursus vragen. De uitkomsten van een evaluatie worden aan de cursuscoördinator en de docenten teruggekoppeld met als doel de cursus te verbeteren en goede eigenschappen in ieder geval te behouden. Op deze manier heb je als student dus inspraak op je studie en kunnen wij met z'n allen de **studie** verbeteren.

En als laatste (heel belangrijk): je kan ons altijd mailen als je vragen, ideeën of opmerkingen hebt over de opleiding! We zijn bereikbaar via dit adres: oacpedagogiek@uu.nl. Like ons ook op facebook (Inspraak Pedagogiek), dan krijg je de nieuwste veranderingen en nieuwtjes meteen mee.

We wensen je nog een succesvol studiejaar toe!

Groetjes,

De OAC van Pedagogische Wetenschappen 2015/2016
Anne, Marieke & Tessa

Pedagogische wetenschappen, en dan?

Door: Sanne Dirkse

Iedereen die lid is van PAP studeert Pedagogische Wetenschappen. De meeste van ons zullen later werkzaam zijn als orthopedagogen. Werken lijkt voor veel studenten nog erg ver weg, maar het kan nooit kwaad om nu al bezig te zijn met je toekomstige werkveld. Binnen de pedagogiek zijn er bepaalde bevoegdheden van de (ortho)pedagoog, maar daarnaast zijn er ook meerdere wegen om orthopedagoog te worden. Rianne Westerhof heeft deze voor ons op een rijtje gezet. Zij is werkzaam als orthopedagoog bij een GGZ instelling in Amsterdam en een studiebegeleidingsinstelling in Utrecht. Zij heeft Forensische Orthopedagogiek gestudeerd aan de Universiteit van Utrecht.

Psychologie - Orthopedagogiek

Psychologie en orthopedagogiek zijn op enkele vlakken vergelijkbaar, maar er bestaan een aantal verschillen. Psychologie bestaat net als orthopedagogiek uit meerdere studieraden. Het meest overlappend met orthopedagogiek is de bachelor Kind- en Jeugdpsychologie, met daarop aansluitend de klinische master: kind- en jeugd. Deze overlap bestaat uit de focus op de kinderleeftijd. De verschillen hierin zijn dat de psycholoog een globale achtergrond heeft van zowel de ontwikkeling en behandeling van volwassenen als die van kinderen. Een orthopedagoog heeft geen kennis van de volwassen ontwikkeling, maar is juist meer gespecialiseerd in de ontwikkeling, diagnostiek en behandeling van kinderen.

Masters Kind- en Jeugdpsychologie en Orthopedagogiek

Met een master kun je je verder specialiseren in een bepaald werkveld waar je, mede door je stage, meer praktisch gericht aan het werk gaat en leert hoe je de aangeleerde theorie kunt toepassen in de praktijk. Tijdens deze stage kun je ervoor kiezen om een diagnostische aantekening (BAPD; psychologie of BAD; pedagogiek) te halen. Dit houdt in dat je aan de eisen van de NVO/

NIP voldoet, namelijk:

- Je hebt een minimaal kennis- en vaardigheidsniveau op het gebied van algemene psychodiagnostiek
- Je hebt een algemeen geaccepteerd kader voor de toetsing van het kennis- en vaardigheidsniveau op het gebied van algemene psychodiagnostiek.
- Je hebt aandacht voor de psychodiagnostiek tijdens de academische studie.

In de praktijk komt dit erop neer dat je voldoende kennis en ervaring hebt opgedaan met psychodiagnostiek, (afnemen van IQ-testen en vragenlijsten) dat je deze op een deskundig niveau zelfstandig kunt afnemen. Dit is echter géén verplicht onderdeel van je master, maar is een mogelijk om er naast te doen. Het is wel een aanrader, aangezien je tijdens je stageperiode reeds supervisie hebt van je stagedocent en ook voor het behalen van je stage casussen moet schrijven, die voor deze aantekening kunt gebruiken. Ook als je na het afronden van je master een baan zoekt in de diagnostiek, kan het in je voordeel werken, aangezien je met deze aantekening (grotendeels) zelfstandig de diagnostiek kunt afnemen.

Let op: Wanneer je deze diagnostische aantekening wilt halen, moet je wel zoeken naar een stage-instelling in je master die diagnostiek uitvoert, zodat je daar voldoende casussen kunt schrijven. Veel stageplekken kunnen dit niet bieden, dus houdt hier rekening mee bij het zoeken naar een stage.

Justitiële Jeugdinrichting Eikenstein

Door: Linsey Manten

We kwamen binnen via controlepoortjes, onze tassen moesten door een scanner, identiteitsbewijzen werden gescand en telefoons moesten veilig worden opgeborgen in een kluisje. De allereerste studieinhoudelijke activiteit van dit schooljaar was de excursie naar het Juridisch Jeugdinstelling (JJI) Eikenstein in Zeist (Donderdag 10 september 2015).

JJI Eikenstein is een juridisch jeugd instituut. Dat betekent dat jongeren tussen de 14 en 24 jaar hier niet voor straf geplaatst worden, maar dat de rechter heeft besloten dat er een maatregel getroffen moet worden tegen hun probleem- of deliquent gedrag. Deze maatregel bestaat uit een volledige heropvoeding waar de jongeren opnieuw leren hoe ze zich binnen de samenleving moeten gedragen. Het bijzondere van deze locatie is dat zij het enige instituut in Nederland zijn met een meidengroep.

YouTurn

De behandelmethode die in alle JJI's in Nederland wordt toegepast, heet YouTurn. De naam slaat op de U-turn, ofwel een u-bocht. Jongeren moeten een 180 graden draai terug de goede richting in maken nadat ze het verkeerde pad bewandeld hebben.

Het programma van YouTurn zit als een soort huis in elkaar. De fundering, de eerste fase van het programma, bestaat uit algemene sociale ontwikkeling. De jongeren leren opnieuw hoe zij moeten communiceren met anderen, en dan voornamelijk hoe zij moeten reageren op anderen. Daarnaast worden normen en waarden aan hen uitgelegd. Als aan deze jongeren gevraagd zou worden wat ze zouden doen wanneer ze een fiets zien staan met de sleutel nog in het slot, zouden zij reageren met: "Ik zou de fiets meenemen natuurlijk. Ik bedoel, als je je sleutel in je fiets laat zitten dan vraag je er gewoon om dat deze meegenomen wordt." Zij begrijpen niet dat deze reactie eigenlijk helemaal niet normaal is.

De tweede fase, ofwel de pilaren van het huis, bestaat uit een drietal cursussen, die onder andere bestaan uit omgaan met boosheid en algemene sociale vaardigheden. In deze fase wordt gefocust op reacties en emoties van de jongere zelf. Wij hebben een hele snelle cursus omgaan met boosheid 1 gehad. Aan ons werd gevraagd verschillen te noemen tussen 'boosheid' en 'agressie'. Onder 'boosheid' zetten wij woorden als 'vuisten ballen' en 'boosheid van binnen'. Bij 'agressie' plaatsten wij 'met stoelen gooien' en 'lichamelijke uiting'. Onze uiteindelijke conclusie was: boosheid is gecontroleerd en agressie is ongecontroleerd. Vervolgens plaatste onze cursusleider onder 'agressie' de naam Badr Hari. Deze bokser is voor veel van de jongeren een idool, maar wanneer hun cursusleider uitlegt dat Badr Hari door blinde agressie veel mensen pijn

heeft gedaan, verdwijnt langzaam de bewondering van de jongeren voor deze man. Daarna wordt een naam als Manny Pacquiao onder 'boosheid' geplaatst. Deze bokser is geweldig in de ring, maar een goede, kalme man in het echte leven. De twee boksers worden met elkaar vergeleken waarna de jongeren voor zichzelf moeten kiezen wie ze liever zouden willen zijn. Badr Hari die niet alleen iedereen de kop in slaat in de ring, maar ook in het echte leven, of de bokser die fanatiek is tijdens de sport en geliefd daarbuiten. Opeens kiezen ze toch niet meer voor Badr Hari.

Het dak van YouTurn is de profileringsfase. Voor elke jongere is in deze fase ondertussen duidelijk waar hun plus- en minpunten liggen. Op basis hiervan wordt een persoonlijk profiel aangemaakt om aan, voornamelijk, hun minpunten te werken.

TOPs

Een andere methode die binnen YouTurn gebruikt wordt, is TOPs. Stel: een jongere heeft de volgende rekenopdracht gemaakt: $1+1=2$, $2+2=4$, $3+3=5$, $4+4=8$. Als pedagogisch medewerker die volgens TOPs handelt, reageer je dan als volgt:

1. Een top. Je hebt drie van de vier opdrachten goed gemaakt!
2. Een tip. Kijk nog eens naar de derde opdracht.
3. Een beredenering en/of aanmoediging. Als je die verbetert, heb je ze allemaal goed!

Doordat er meer nadruk gelegd wordt op het positieve aspect (het goed maken van de opdracht) dan op het negatieve (het fout hebben van één antwoord) is een jongere veel gemotiveerder om het beter te willen doen. Dit gevoel wordt extra gestimuleerd doordat er een reden wordt gegeven waarom het goed is om je antwoord te verbeteren, namelijk het compleet juist hebben van de opdracht.

Aan het eind van de excursie waren we een stuk wijzer. Niet alleen hebben we geleerd hoe YouTurn in elkaar zit en op welke manier pedagogen met de jongeren omgaan, maar ook hebben we beter inzicht gekregen in hoe het is om binnen de jeugdcriminaliteit te werken. Natuurlijk is een JJI maar een klein deel binnen dat vakgebied, maar het heeft zeker wel een beeld gevormd. Helaas gaat JJI Eikenstein in mei 2016 haar deuren sluiten. De jongeren zullen over de andere jeugdinstanties in Nederland opgevangen worden en de meiden worden overgeplaatst naar Nijmegen.

OpvoedParty met Katrien Laane

Door: Roëlle Boonstra

Toen ik me aanmeldde voor de Workshop OpvoedParty, wist ik niet zo goed wat me te wachten stond. De workshopomschrijving op de PAP-website liet veel aan de verbeelding over. Zonder verwachtingen liep ik die donderdagochtend de hal in waar de workshop werd gegeven. Wel had ik één vraag in mijn hoofd: wat is een OpvoedParty?

OpvoedParty

Een OpvoedParty is een bijeenkomst van ongeveer twee uur in een huiskamer, waar in klein gezelschap van ouders alledaagse dilemma's in de opvoeding worden besproken. Dit gebeurt onder professionele begeleiding en aan de hand van het OpvoedPartySpel. Katrien, de auteur van het concept en de maker van het spel, merkte in haar carrière

dat alle ouders opvoedvragen hebben. Kleine vragen of grote vragen: maar altijd vragen. Met de geboorte van een kind heb je per definitie een vraagstuk in handen. Verder merkte ze dat deze vragen in allerlei settings en milieus voorkomen. Ze vroeg zich af hoe ze verschillende ouders, vanuit verschillende achtergronden, kon samenbrengen om over opvoeding te praten op een toch luchtige manier. Het idee van een OpvoedParty was geboren.

Om de ontspannen sfeer te behouden wordt de bijeenkomst in een huiskamersetting gehouden. Katrien legt ons uit dat ouders eerder geneigd zijn om over vragen te praten, als ze zich op hun gemak voelen. Een veilige setting, bijvoorbeeld de huiskamer van iemand in hun buurt, is maar een kleine drempel waar ze overheen moeten. Zo maak je de OpvoedParty toegankelijk voor een heel groot publiek. Katrien benadrukt dat er geen goede of foute antwoorden bestaan tijdens zo'n Opvoedparty, slechts verschillende meningen. Ze legt uit dat ze de vuistregel 'NIVEA' hanteert: Niet Invullen Voor Een ander. Iedere ouder doet het op zijn/haar manier en daar kan een ander weer van leren. Zo blijft iedereen gelijkwaardig tijdens een OpvoedParty.

OpvoedPartySpel

Het OpvoedPartySpel is de basis van een OpvoedParty. Katrien heeft een tijd lang naar vragen van ouders geluisterd en die heeft ze herleid tot categorieën. Ze kwam uit op drie categorieën waar bijna elke opvoedkundige vraag onder zou kunnen vallen. Deze categorieën zijn Zelfbeeld en zelfvertrouwen, Grensoverschrijdend gedrag en Communicatie. Na een rondje met mogelijke opvoedvragen waren wij er gezamenlijk ook uit: deze drie categorieën zijn inderdaad voldoende. Vervolgens heeft Katrien stellingen verzonnen op basis van de drie

thema's, die ze op de spelkaartjes heeft afgedrukt. Hieraan heeft ze ook leeftijden gehangen, waardoor ouders met oudere kinderen andere kaartjes kunnen trekken dan ouders met jonge kinderen. Hierdoor blijft het spel overzichtelijk, niet te ingewikkeld en interessant voor iedereen.

Waarvoor is een OpvoedParty handig?

In de workshop gingen we gezamenlijk brainstormen over mogelijke plekken waar een OpvoedParty zou kunnen passen. Allerlei ideeën werden geopperd. Zoals een bijeenkomst voor oppasgezinnen. Of misschien was het een idee om zoiets te organiseren in een religieus verband; zij hebben wellicht andere vragen dan atheïstische gezinnen. Misschien is het mogelijk om iets te organiseren voor studentmoeders en -vaders... Ideeën waren er genoeg.

Katrien beschrijft op haar website vijf redenen voor ouders om een OpvoedParty bij te wonen:

- In één avond het plezier in opvoeden weer terug krijgen?
- U heeft vragen over uw kind(eren) waar u al een tijdje mee rondloopt?
- U wilt niet altijd in uw eentje het wiel uitvinden?
- U wilt ervaren dat u niet de enige bent die opvoedingsvragen heeft?
- U wilt praten over uw kind met andere ouders in een ongedwongen sfeer?

Een OpvoedPartySpel kun je bestellen op de website. Voordat je een eigen OpvoedParty gaat organiseren, is de basistraining wel een vereiste. Katrien geeft allerlei trainingen voor beroepsopvoeders, voor wanneer je een eigen praktijk wil beginnen tot het geven van OpvoedParty's.

Is mijn vraag beantwoord?

Ik had van te voren totaal geen verwachtingen van de workshop, maar het heeft me zeker positief verrast. Ik vind het OpvoedPartySpel een heel open manier voor ouders om in contact te komen met anderen, waardoor het een zeer bruikbaar middel is om bijvoorbeeld opvoedingsonzekerheden bij ouders te verminderen. Tijdens de workshop was de brainstorm erg leuk, daardoor werd het duidelijk dat een OpvoedParty in heel veel verschillende settings zou kunnen plaatsvinden. Ik vind het een heel leuk initiatief en de workshop verfrissend. Zeker leuk om in de gaten te houden als toekomstig pedagogen!

Wil je meer weten over Katrien Laane en/of het concept OpvoedParty? Bezoek dan haar website. www.opvoedparty.nl. Er is een informatief filmpje over OpvoedParty. Scan de QR-code voor het filmpje.

Praten zonder geluid

Door: Illa Carrión Braakman

Iedereen heeft behoefte aan communicatie. Er zijn wereldwijd meer dan 5000 talen die gebruikt worden om te communiceren. Een groot deel hiervan zijn gesproken talen, maar er zijn ook talen die niet gesproken worden: de gebarentalen. Dove mensen hebben immers ook behoefte om te communiceren. Studievereniging PAP organiseerde een cursus Nederlandse gebarentaal zodat studenten kennis konden maken met deze vorm van communicatie.

Tijdens de cursus gebarentaal kon je kennismaken met de beginselen van gebarentaal. De doventaal is een taal met een geheel eigen handalfabet, dus die werd eerst geleerd. Het handalfabet is echter maar een klein onderdeel van de Nederlandse Gebarentaal. Voor elk begrip is een apart gebaar. Vervolgens werden een aantal basiswoorden geleerd. Wat opviel was dat je de invloed van de visuele zintuigen heel duidelijk terug kon zien in gebaren. Gebaren worden veelal letterlijk geassocieerd met hoe het begrip eruit zit of hoe de handeling gedaan wordt.

Nederland

Dit gebaar is afgeleid van de Nederlandse kaashoed die vroeger gedragen werd.

Koffie

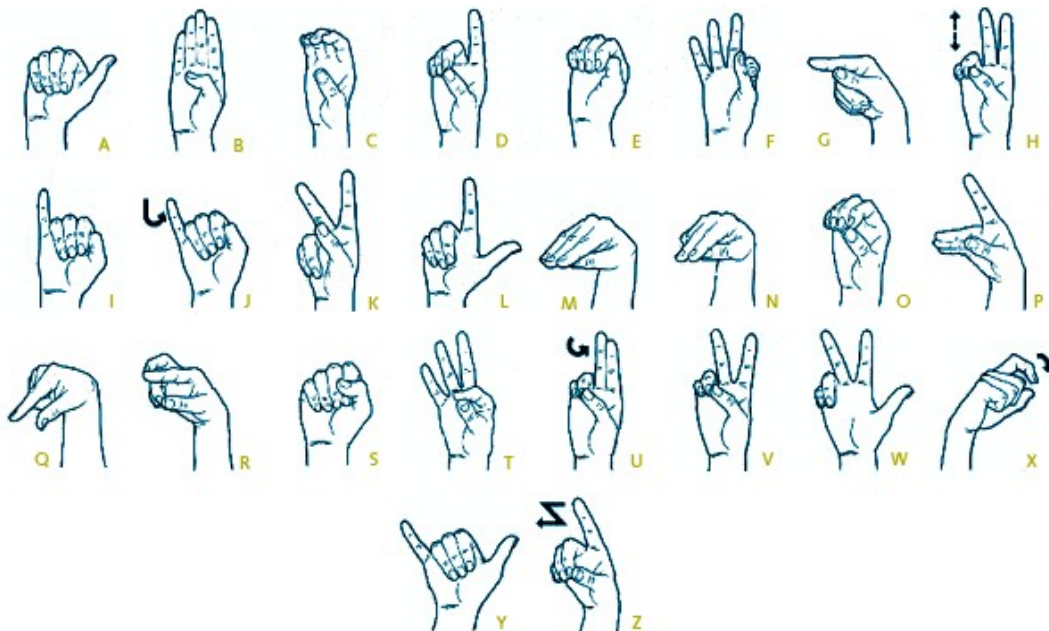
Dit gebaar is afgeleid van de handeling van het malen van de koffiebonen.

De cursus werd gegeven door een studente van Leraar of Tolk NGT. NGT staat voor Nederlandse Gebarentaal. Deze opleiding wordt in Nederland alleen gegeven aan Hogeschool Utrecht. In andere landen worden ook opleidingen voor gebarentaal gegeven. Maar gebarentaal is, in tegenstelling tot wat veel mensen denken, niet universeel. Binnen nationale gebarentalen komen vervolgens ook weer regionale verschillen voor. Dit komt vooral voort uit het feit dat gebarentaal vroeger verboden werd op school, maar dat doven onderling nog steeds de behoefte hadden om met elkaar te communiceren binnen hun eigen regio. Wel zijn de overeenkomsten tussen verschillende gebarentalen groter dan tussen verschillende gesproken talen. Dit komt ook weer voort uit het feit dat veel gebaren visueel logisch zijn en bovendien iconisch. De manier waarop je bijvoorbeeld slaapt ziet er overal ter

wereld hetzelfde uit.

NGT verschilt, naast de afwezigheid van spraak, ook qua grammatica en opbouw van het Nederlands. Het Nederlands is sequentieel: de woorden worden na elkaar uitgesproken en waargenomen. Bij NGT wordt echter gebruik gemaakt van simultaneïteit: de informatie kan door de visuele principes tegelijkertijd overgebracht worden en tijden lopen door elkaar heen, er is niet zozeer een chronologische volgorde. Wat ik persoonlijk ook interessant vond is dat elk persoon een eigen naamgebaar heeft bij NGT. Wanneer je je de eerste keer voorstelt, spel je je hele naam, maar vervolgens heeft iedereen ook een eigen gebaar dat jou voorstelt en waar iedereen je aan kan herkennen. Zo was het naamgebaar van de studente die de cursus gaf was een sjaal omdat zij die altijd droeg. Als er dus over iemand gesproken wordt, kan dit na het voorstellen beknopter gedaan worden met één gebaar.

De cursus heeft een mooi eerste inzicht gegeven over de manier waarop kinderen kunnen leren communiceren als ze niet kunnen horen, maar ook als een kind ernstig autisme heeft en de gesproken taal niet logisch of mogelijk is.

Wilhelmina Kinderziekenhuis

Door: Linsey Manten

De excursie naar het Wilhelmina Kinderziekenhuis (WKZ) vond op 5 november 2015 plaats. Terwijl we met z'n allen voor het gebouw stonden te wachten, vroegen we ons af of er een orthopedagoog aanwezig zou zijn in een ziekenhuis. En zo ja, wat doet deze dan? Deze vraag werd snel beantwoord zodra orthopedagoog Angeline ons de rondleiding kwam geven.

Het WKZ is een academisch ziekenhuis. Dit betekent dat er voortdurend nieuwe stagiaires binnen komen lopen. Wat zo bijzonder is aan dit ziekenhuis, is dat de afdelingen niet opgedeeld zijn in leeftijdsgroepen, maar in ziekten. Een kind van vijftien jaar oud met een hersentumor zal dus bijvoorbeeld op een afdeling liggen met andere kinderen die ook een hersentumor hebben maar zes en tien jaar oud zijn. Het WKZ is het enige ziekenhuis dat dit doet, want dit is makkelijker voor de dokters. Toch is Angeline samen met andere pedagogen en kinderen aan het kijken of het misschien toch beter is om de kinderen van dezelfde leeftijd op een afdeling te leggen. Dat is dus één van de taken die Angeline heeft als orthopedagoog, maar ze heeft er nog veel meer. Zij stuurt het hele team pedagogen aan en is ze hoofd van de school die in het ziekenhuis gevestigd is. Zelf heeft ze niet zoveel contact met de kinderen en ouders. De pedagogisch medewerkers die op de afdelingen lopen daarentegen wel. Hun hoofdtaak is het voorkomen van traumatische ervaringen en ontwikkelingsachterstanden bij het kind. Wanneer een kind een paar dagen moet verblijven in het ziekenhuis terwijl er overall geprikt en gepord wordt, kan dat negatieve effecten hebben op het kind. De pedagogisch medewerkers bereiden de kinderen voor op alle procedures en zorgen voor afleiding gedurende de ingreep als dat nodig is.

Om het de pedagogisch medewerkers, dokters en kinderen wat makkelijker te maken, heeft Angeline samen met een aantal andere pedagogen het Pijnpaspoort ontwikkeld. In dit paspoort kan het kind alles opschrijven waar hij bang voor is, hoe hij dingen heeft ervaren en hoe hij het liefst de dingen zou zien. Dit paspoort wordt nu in meerdere ziekenhuizen over heel Europa gebruikt!

Verder is er anderhalf jaar geleden een kinderraad opgezet onder begeleiding van Angeline. Deze bestaat uit een achttal chronisch zieke kinderen die veel tijd in het ziekenhuis doorbrengen. Gedurende hun korte bestaan hebben zij al een grote invloed weten te ontwikkelen. Bij alle veranderingen en ideeën wordt de kinderraad betrokken.

Omdat het WKZ een academisch ziekenhuis is, wilden wij natuurlijk ook weten of er voor ons stageplaatsen beschikbaar waren. Tot onze grote teleurstelling is dat niet zo. De pedagogisch medewerkers die op de werkvloer lopen zijn HBO studenten pedagogiek of sociaal pedagogisch hulpverlener. Wel zijn er nu twee studenten pedagogische wetenschappen bezig om een

meetinstrument te ontwikkelen om de effectiviteit te meten van de voorbereidingstechnieken die worden toegepast op kinderen. Volgend jaar zijn er dus twee masterstudenten nodig die het onderzoek met dat meetinstrument gaan uitvoeren. Misschien een idee voor studenten die volgend jaar aan hun master beginnen!

Al met al was het heel interessant en ontzettend leuk! We hebben veel informatie gekregen en heel veel gezien. Ondanks dat er nu geen stage plaatsen beschikbaar zijn, wil dat zeker niet zeggen dat je nooit in een kinderziekenhuis zal werken. Als je gemotiveerd genoeg bent, is alles mogelijk!

Oppassen

Veel pedagogen in de dop zijn er dol op: oppassen! Lekker een middagje met kinderen knuffelen en spelen en dat ook nog eens betaald. Toch is het elke keer weer een uitdaging om er een leuke middag/avond van te maken. Vandaar deze pagina vol leuke en creatieve tips voor een geslaagde dag met je oppaskindjes.

Lang leve de herfst!

Helaas worden de dagen weer wat korter en daalt de temperatuur flink, maar desondanks is de herfst de perfecte periode om je oppaskinderen te vermaken. Neem ze lekker mee het bos in, op zoek naar knutselmateriaal.

Kastanje slakken

Creabea met bladeren

Dennenappel uiltjes

Smullen maar!

Lekker kokkerellen met de kindjes, daar wordt iedereen blij van!

Fruitsalade

Broodje hamburger

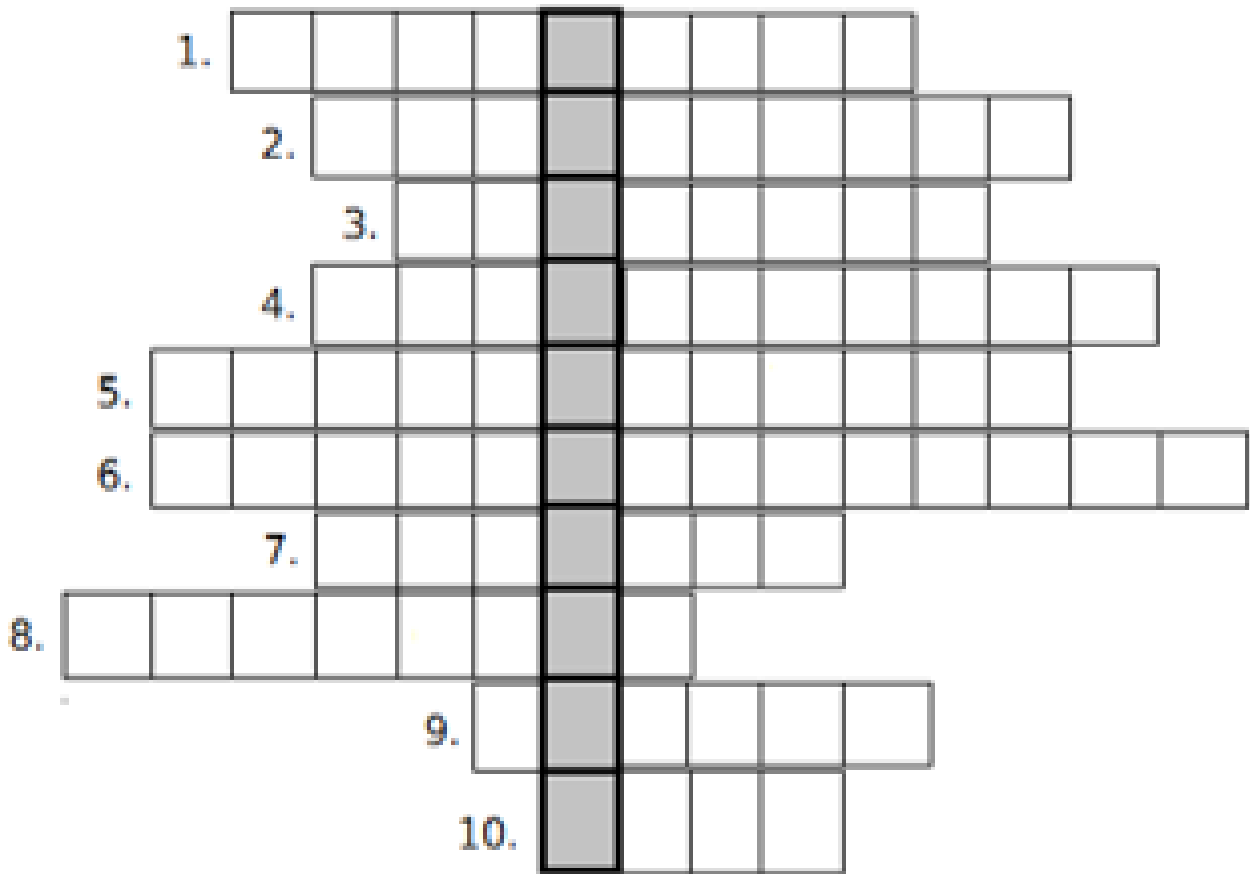
Patatje van cake

PAPpuzzel

Door: Anika Meijer

1. Hoe heet de schrijver van het studieboek over de apen?
2. Aan welk vak hebben de meeste pedagogiek studenten een hekel?
3. Waar we eigenlijk allemaal voor op de universiteit zitten maar wat we misschien een beetje te weinig doen...
4. De naam van het café waar de stamkroegavonden plaatsvinden.
5. Welke opvoedingsstijl wordt in Nederland het meest gebruikt?
6. Wie is de onderzoeker die in vrijwel ieder hoorcollege en ieder vak aangehaald wordt, met telkens de opmerking 'Ik weet niet of jullie bekend zijn met...' en een daaropvolgende diepe zucht vanuit de zaal?
7. De achternaam van de penningmeester van vorig bestuursjaar.
8. Het gebied waar PAP vorig jaar op wintersport is geweest.
9. De achternaam van de voorzitter van de PAPeras.
10. Hier halen de pedagogen hun samenvattingen.

De oplossingen staan op pagina 58.

Quiz: Hoe groot is de kans dat jij autisme hebt?

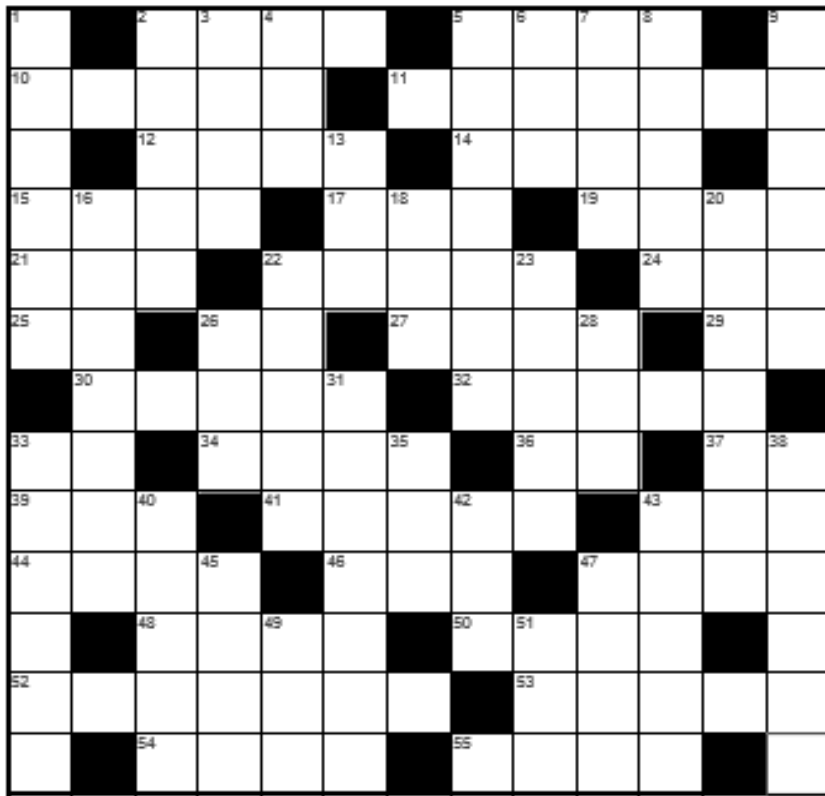
Door: Anika Meijer

Vul de bolletjes in en tel je punten op. De uitslag staat op pagina 58.

1=helemaal niet 2=beetje 3=nogal 4=tamelijk veel 5=heel erg

	1	2	3	4	5
1. Ik werk liever alleen dan in teamverband	0	0	0	0	0
2. Ik doe dingen het liefst altijd op dezelfde manier	0	0	0	0	0
3. Ik snap niet waarom mensen zich beledigd voelen door dingen die ik zeg	0	0	0	0	0
4. Ik kan me slecht focussen	0	0	0	0	0
5. Ik merk vaak details op die anderen ontgaan	0	0	0	0	0
6. Ik kan heel makkelijk logisch redeneren of met cijfers werken	0	0	0	0	0
7. Anderen zeggen mij nogal eens dat ik ongevoelig ben, maar ik begrijp niet altijd waarom	0	0	0	0	0
8. Ik voel me ongemakkelijk in een groep	0	0	0	0	0
9. Sociaal contact gaat mij moeilijk af	0	0	0	0	0
10. Ik zie voortdurend overal patronen in	0	0	0	0	0
11. Ik houd het liefst vast aan mijn dagelijkse routine	0	0	0	0	0
12. Ik vind het lastig om in te schatten wat mijn gesprekspartner denkt of voelt	0	0	0	0	0
13. Ik zoek altijd naar de spelregels in sociale situaties	0	0	0	0	0
14. Ik kan me helemaal verdiepen/verliezen in één specifiek onderwerp	0	0	0	0	0
15. Als kind had ik moeite met fantasiespellen	0	0	0	0	0

Kruiswoordpuzzel

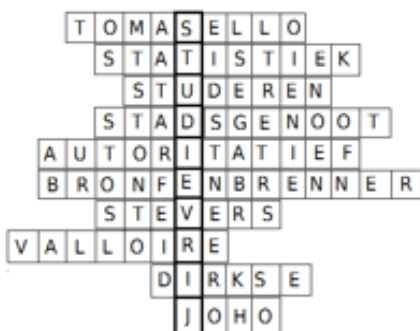
Horizontaal

- 2 stof voor hoeden 5 tropische boom 10 grond 11 gebrek
- 12 verharde huid 14 draagbare muzikspeler
- 15 boerenplaats 17 loofboom 19 niets
- 21 reisbenodigdheid 22 ingesleten gewoonte
- 24 Spaanse uitroep 25 lage waterstand
- 26 Oude Testament (afk.) 27 deel van een boek 29 slee
- 30 raampje in een deur 32 afscheidsgroet 33 voorzetsel
- 34 achten 36 keurmerk 37 persoonlijk vnw.
- 39 wilde haver 41 drinkbeker 43 vurig 44 insect
- 46 schijfje met een film erop 47 vakvereniging
- 48 damesjapon 50 wild zwijn 52 uitstalruimte
- 53 aangename geur 54 niet vrijwillig 55 stand der edelen

Verticaal

- 1 medemens 2 bangheid 3 denkbeeld 4 klap
- 5 voorjaarsbloem 6 ampère (afk.) 7 salaris 8 midden
- 9 warmwatertoestel 13 heffing voor weggebruik
- 16 plateau 18 kaasstremsel 20 krabben 22 gespierd
- 23 knolgewas 26 bevestigend antwoord 28 opgezwollen
- 31 intens 33 aarzelen 35 november (afk.)
- 38 op een andere plaats 40 wreed heerser
- 42 plaats in Gelderland 43 riviervis 45 alleenzang
- 47 smekend verzoek 49 wasgelegenheden 51 oude lap

Oplossing van de PAPpuzzel op pagina 56:

Uitslag van de quiz op pagina 57:

- < 24 punten? Lage score.
De kans dat je autisme hebt is minimaal.
- 25 - 40 punten? Gemiddelde score.
De kans dat je autisme hebt is gemiddeld.
- 41 - 48 punten? Bovengemiddeld.
De kans dat je autisme hebt is redelijk groot.
- > 49 punten? Hoge score.
De kans dat je autisme hebt is erg groot.

Café De Stadsgenoot

De gezelligste huiskamer van Utrecht!

*Gezellig borrelen,
terrasje pakken, feestjes
vieren en
bijkletsen met
je vrienden
doe je in*

De stadsgenoot

Openingstijden:

Zo, ma, di, wo: 15.00 - 02.00 uur

Do, vr: 15.00 - 03.00 uur

Za: 08.00 - 03.00 uur

Breedstraat 8 • Utrecht • 030-2232629 • www.destadsgenoot.nl

